

KONTRA

Προεδρική εκλογή
Ο τζόγος ταιριάζει
στις παραμονές της
πρωτοχρονιάς

ΣΕΛΙΔΑ 8

Λασπομαχία στο βόθρο
ΣΕΛΙΔΑ 3

Το Μνημόνιο, το μετα-
Μνημόνιο και ο ΣΥΡΙΖΑ

ΣΕΛΙΔΑ 5

Αντίσταση μέσω
εκλογών ή εξεγέρσεων;

Το παράδειγμα της Αργεντινής

ΣΕΛΙΔΑ 7

Νομοσχέδιο για Ειδική
Εκπαίδευση

Η πραγματικότητα
καταρρίπτει τη
δημαγωγία

ΣΕΛΙΔΑ 6

Ξεφτίλες
εργατοπατέρες

ΣΕΛΙΔΑ 6

1,30 €

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

αρ. φύλλου 804 - 27 Δεκέμβρη 2014

www.eksegersi.gr

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΝ
ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΥΓΑ
ΚΑΙ ΤΑ
ΨΕΥΤΟΔΙΛΗΜΜΑΤΑ

Ο Ιανός της κινεζοποίησης

Scripta... Verba...

Η απαλλαγή από το ΔΝΤ είναι μια χίμαιρα που δεν έχει σχέση με την πραγματικότητα [...] Όταν κάποιος βγαίνει πρόωρα από μια μεγάλη αρρώστια χωρίς πλήρη αποθεραπεία, διατρέχει μεγάλο κίνδυνο να υποτροπιάσει.

Κίρστεν Σνάιντερ (αντιπρόεδρος ΚΟ SPD)

Στην ίδια γραμμή με τον Σόμπλε, το δηλώνει και καμαρώνει γι' αυτό.

Εάν γίνουν πρόωρες εκλογές, η Ελλάδα μπορεί να έρθει αντιμέτωπη με πολιτική παράλυση, ίσως ακόμη και με πιθανή χρεοκοπία. Μια κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ δε θα έχει πολύ χρόνο για να επαναδιαπραγματευθεί με την τρόικα. Σε κάθε περίπτωση, μια κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ θα πρέπει πιθανώς να συμφωνήσει ακριβώς την ίδια συμφωνία με την τωρινή κυβέρνηση, κάτι για το οποίο δυσκολεύτηκε και η σημερινή κυβέρνηση.

Bank of America - Merrill Lynch

Κάτι τέτοια διαβάζει η Βούλτεψη, δεν τα πολυκαταλαβαίνει και λέει τις παπάρες της. Αυτή μένει μόνο στο ένα σκέλος, ενώ την πιθανότητα να κλείσει τη συμφωνία ο ΣΥΡΙΖΑ με τους δανειστές δεν την βλέπει.

Πιστεύω ότι ο Αντώνης Σαμαράς, για να επιλέξει την επίσημη της εκλογής προέδρου της Δημοκρατίας, έχει εμπιστοσύνη στη δυνατότητα να υπάρξει επιτυχής ολοκλήρωση αυτής της διαδικασίας.

Πιέρ Μοσκοβισί

Τζογαδόρος μας προέκυψε ο μεσιέ Πιέρ. Και δεν του φαίνεται καθόλου.

Η Αγγελικα Μέρκελ δεν πανηγγυρίζει σαν τον Ναπολέοντα. Αλλά έχει πετύχει περισσότερα απ' αυτόν.

Βόλφγκανγκ Σόιμπλε

Όπως όλα δείχνουν, η Μέρκελ θα πάει και για τέταρτη θητεία, επιδιώκοντας να κατακτήσει ένα μεγάλο ρεκόρ. Και έχει μεγάλες πιθανότητες να το πετύχει.

Και ο μεν ηρωικός Μίμης Ανδρουλάκης έχει τη μαγκιά να φωνάζει «τρία όχι!» με το πιστόλι στον κρόταφο. Αλλά επειδή οι κυβερνήσεις είναι συνήθως λιγότερο ηρωικές ή λιγότερο ανόητες, η οποία νέα κυβέρνηση θα βρεθεί δεμένη χειροπόδαρη προτού λalήσει ο πετεινός.

Ι.Κ. Πρετεντέρης

Δεν χαιρείται που θα βγει ο ΣΥΡΙΖΑ, αλλά επειδή Πρετεντέρης είν' αυτός, περιγράφει από τώρα τη χαρά που θα αισθανθεί όταν ο ΣΥΡΙΖΑ θ' αρχίσει να υπογράφει... με το πιστόλι στον κρόταφο.

ΡΙΠΕΣ

♦ Κινδυνολογούν (με στόχο τον ΣΥΡΙΖΑ) ο Γιούνκερ, ο Μοσκοβισί και ο Στουρνάρας, αλλά δεν κινδυνολογούν οι Γερμανοί ♦ Ποια είναι τα αφεντικά της Ευρώπης; ♦ Επίσης, δεν κινδυνολογούν ο ΣΕΒ και οι έλληνες τραπεζίτες ♦ Ποια είναι τα αφεντικά του ελληνικού καπιταλισμού; ♦ Βέβαια, οι Γερμανοί δεν κινδυνολογούν γιατί είναι... μερακλήδες ♦ Το είπε ο Μπένι στον Αλέξη ♦ «Αγόρι μου, δεν έχεις καταλάβει, θα σε γ...ουν με το που θ' αναλάβεις» ♦ Τα 'χει περάσει και τα ξέρει ♦ Και για να παραμένει σε τρεις διαδοχικές κυβερνήσεις, μάλλον του άρεσε ♦ Τον κυρ-Φώτη τον κυνηγούν οι φήμες περί διάλυσης της ΔΗΜΑΡ ♦ Μέρα παρά μέρα τις διαψεύδει ♦ Γιατί όμως φουντώνουν αυτές οι φήμες; ♦ Γιατί η ΔΗΜΑΡ τυπικά μόνο είναι υπό διάλυση, ουσιαστικά έχει ήδη διαλυθεί ♦ Να πούμε και κάτι ουσιαστικό; ♦

Αυτά τα ρημάδια τα σπρεντ γιατί τραβάνε την ανηφόρα; ♦ Δεν μας έλεγε ο Στουρνάρας για κάποια καμπύλη επιτοκίων που οσονούπω αποκαθίσταται και πλέον ο δανεισμός θα είναι άνετος και χαμηλότοκος; ♦ Γιατί έχει μουγκαθεί ο πρώην υπουργός Οικονομικών και νυν κεντρικός τραπεζίτης; ♦ Κάτι ήξερε αυτός και άφησε το πόστο της πλατείας Συντάγματος για τη διοίκηση της ΤτΕ ♦ Ο Μπένι, που εσχάτως αρέσκεται να μιλάει για την προοπτική «απογείωσης» της ελληνικής οικονομίας, ας προσέχει λίγο το λεξιλόγιό του ♦ Διότι ο ίδιος μπορεί να θεωρηθεί σαβούρα, και λόγω βάρους να πεταχτεί πρώτος από το σκάφος ♦ Η στήλη αρχίζει να κρατάει λογαριασμό κομμάτων που θα στηρίξει με τις ειδικές συμβουλές της στις επερχόμενες εκλογές ♦ Πρώτο στη σειρά η «Τελεία» του Γκλέτσου, που κατέθεσε ήδη δήλωση στον Αρειο

Πάγο ♦ Προτείνουμε ως κεντρικό προεκλογικό σύνθημα ♦ «Τελεία και παύλα, Τόλη είσα κ...λα ♦ Λάβαμε δελτίο Τύπου, στο οποίο η Εύα Καϊλή υπογράφει ως «επικεφαλής της Ελιάς στο Ευρωκοινοβούλιο» ♦ Ωχ, Παναγία μου ♦ Θρήσκοι θα γίνουμε μ' αυτά που ακούμε και διαβάζουμε ♦ Σενάριο για αντικατάσταση του Σαμαρά από τον Κυριάκο Μητσοτάκη γράφτηκε στους New York Times ♦ Πάντοτε το μητσοτακαίικο είχε καλά «κονέ» στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού ♦ Τζάμπα, νομίζετε, πήγαιναν οι ντενέκες με το αγνό παρθένο κρητικό λάδι στον Μπους τον πρεσβύτερο; ♦ Μολονότι εκφράζουν «βεβαιότητα» ότι θα εκλεγεί πρόεδρος, οι βουλευτές της ΝΔ δε χάνουν χρόνο ♦ Αρχισαν ήδη τις ανοιχτές προεκλογικές συγκεντρώσεις ♦ «Καλό το ευχέλαιο, αλλά αν θέλεις να εξαφανιστούν τα ποντίκια, πάρε και μια γάτα» ♦ Κάτω τα χέρια από τον γίγα-

ντα Μιχελογιαννάκη ♦ Ακούς εκεί, τη «φαρμακαποθήκη Μιχελογιαννάκη», γνωστή στο πανελλήνιο, να τη βαφτίζουν σακούλα με τρόφιμα ♦ Και να λένε ότι πήγε για καφέ, ενώ είχε πάει για κατούρημα, καθότι παίρνει διουρητικά και έχει συχνουρία ♦ Προσθέστε και το «αναμάσημα παλαιότερων καταλογισθέντων πράξεων ή φράσεων» ♦ Εντάξει, ρε, καταλογισθεισών έπρεπε να πει, αλλά γιατρός και ακτιβιστής είναι, όχι φιλόλογος ♦ Και για την ομοφυλοφιλία που αυξάνουν τα μνημόνια, καλαμπούρι έκανε ♦ Ηθελε να πει ότι οι νέοι διστάζουν να κάνουν παιδιά ♦ Και τι κάνει όποιος δε θέλει να κάνει παιδί; ♦ Το γυρίζει στην ομοφυλοφιλία ♦ Διότι, ως γνωστόν, το ετεροφυλόφιλο σεξ γίνεται μόνο με σκοπό την τεκνοποιία ♦ Το λέει και η Εκκλησία ♦ Ελπίζουμε ο υιός Μελάς, που αναμένεται να διαδεχτεί τον πατέρα, να φανεί αντάξιος του ♦

ΕΠΙΤΟΥΠΕΣΤΗΡΙΟΥ

Κ Πόσο φτηνιάρης μπορεί να είναι κάποιος που καθημερινά απασχολεί τη διεθνή επικαιρότητα με την επιστημονική του; Ο λόγος για τον Νουριέλ Ρουμπινί, που κάπου μπερδεύτηκε με τον υπολογιστή του και ανέβασε φόρα παρτίδα στο Διαδίκτυο κείμενο το οποίο προοριζόταν για κάποιο φίλο του. Εγραφε: «Βέντζι, χάρηκα που σε είδα χτες το βράδυ. Βρίσκομαι στο Σικάγο τώρα για δουλειά. Απόψε είμαι ελεύθερος. Ξέρεις καυτές κοπέλες που είναι διαθέσιμες για δείπνο ή για ποτό; Ενημέρωσέ με». Αυτοί οι ελεεινοί γιάπηδες ακόμη και τον έρωτα τον αγοράζουν, γιατί δεν μπορούν ν' αγαπήσουν παρά μόνο τον εαυτό τους.

μηνεύσει το φαινόμενο;

Κ «Ο Ρέντσι δεν κοιμάται τα βράδια, διότι βλέπει ότι η άνοδος των ελληνικών σπρεντ συμπαρασύρει τα ιταλικά». Την παπάρα εκστόμισε ο Μ. Χρυσόχοϊδης, ο οποίος είναι σίγουρος ότι δεν πολυκατανοεί τι ακριβώς σημαίνει σπρεντ επιτοκίου.

Κ Αλλη παπάρα, από τον

«ταξιδευτή» (από τη ΝΔ στους ΑΝΕΛ και από εκεί πάλι στη ΝΔ) Κ. Μαρκόπουλο: «Η χώρα θέλει πρόεδρο της Δημοκρατίας με κύρος υψηλό. Αυτό θέλει 200+ ψήφους ή έστω 180. Πρόεδρος με 150 ή και 120 ύστερα από έκτακτες εκλογές δύσκολα μπορεί να παρεμβαίνει βάσει των εξουσιών του!» Βρείτε, ρε, κάτι πιο έξυπνο. Με 153 ψήφους εκλέχτηκε ο «εθνάρχης» σας Καραμανλής το 1990. Ο δε Παπούλιας, που εκλέχτηκε την πρώτη φορά με 279 και τη δεύτερη με 266, υπέγραψε και με τα δυο χέρια τα πάντα (ιδιαίτερα τις μνημονιακές

πράξεις νομοθετικού περιεχομένου). Ειδικά ο Μαρκόπουλος «δεν δικαιούται για να ομιλεί», γιατί όσο ήταν στους ΑΝΕΛ καλούσε τον Παπούλια να μην υπογράψει, αλλά αυτός υπέγραφε. Και δεν του έφταιγαν οι ψήφοι που πήρε κατά την εκλογή του, που ξεπερνούσαν κατά πολύ το ανώτατο συνταγματικό όριο.

Κ «Είμαστε πρόθυμοι να θέσουμε στη διάθεση της Ελλάδας την προληπτική γραμμή πίστωσης. Αυτό όμως είναι το βήμα μετά την ολοκλήρωση αυτού του προγράμματος». Τον ακούσατε τον θείο Βόλφγκανγκ ή να κάνει και κακά του;

Κ Μπουτάρης για Τσίπρα: «Αντί να κάθεται ήσυχος και

να ετοιμάζει την κωλοτούμπα που θα την κάνει έτσι κι αλλιώς με τους ευρωπαίους, τους προκαλεί με τέτοιες δηλώσεις;»!

Κ «Είμαστε με την ιδιωτική πρωτοβουλία της δημιουργίας και του συνακόλουθου κέρδους, αλλά όχι της πειρατείας, του αέρα, της ρεμούλας και της αρπαχτής». Τάδε έφη Αλέξης Τσίπρας. Μήπως να μας έδιναν και μερικά παραδείγματα «δημιουργικών» καπιταλιστικών επιχειρήσεων, έτσι για να καταλάβουμε κι εμείς οι... παλιομαρξιστές ποιοι ακριβώς είναι οι καπιταλιστές τους οποίους πρέπει να θεωρήσουμε εθνικό κεφάλαιο και να βαδίσουμε μαζί τους το δρόμο προς την κοινωνική απελευθέρωση;

ΝΑΖΙΣΜΟΣ Α'ΛΛΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ

“

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Μακριά από εμάς, μακριά από εμένα η αναζήτηση μουσικών διαδρόμων ή σκοτεινών διαδικασιών, όλα όσα γίνονται και όσα θα γίνουν θα είναι στο φως της δημοσιότητας, μπροστά στον ελληνικό προοδευτικό λαό.

Φώτης Κουβέλης

”

Το επετειολόγιο της εβδομάδας

27/12: Ινδονησία: Ημέρα ανεξαρτησίας (1949), Ναμίμπια, Νότια Αφρική: Ημέρα οικογένειας 27/12/1922: Θάνατος βασιλιά Κωνσταντίνου 27/12/1947: Τίθεται εκτός νόμου το ΚΚΕ, διαλύεται το ΕΑΜ και ενεργοποιείται ο αναγκαστικός νόμος 509 με τον οποίο επαναφέρεται σε ισχύ ο νόμος του Βενιζέλου (1929) «περί ιδιωνύμου αδικήματος» 27/12/1948: Συλλαμβάνονται 4.500 κομμουνιστές, 2.500 μεταφέρονται στη Μακρόνησο την ίδια νύχτα 27/12/1963: Ογκώδεις φοιτητικές εκδηλώσεις σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη υπέρ της ένωσης της Ελλάδας με την Κύπρο 27/12/1981: Οι Ερυθρές Ταξιαρχίες απαγάγουν τον αμερικανό ακόλουθο του ΝΑΤΟ, στρατηγό Τζέιμς Ντόξερ 28/12/1991:

Κηδεύεται ο Νίκος Ζαχαριάδης στο α' νεκροταφείο Αθηνών, δεκαοκτώ χρόνια μετά το θάνατό του 29/12: Ημέρα βιολογικής ποικιλότητας 29/12/1942: Εκτελούνται 45 κρατούμενοι του στρατοπέδου «Παύλου Μελά» (Θεσσαλονίκη) σε αντίποινα για τα σαμποτάζ του ΕΛΑΣ 30/12/1947: Ανακήρυξη Λαϊκής Δημοκρατίας Ρουμανίας 30/12/1966: Εκδίδεται η απόφαση της δίκης για τη δολοφονία Λαμπράκη, καταδικάζονται οι Σπύρος Γκοτζαμάνης (11 χρόνια) και Εμμανουήλ Εμμανουηλίδης (8,5 χρόνια) 30/12/2006: Εκτελείται με απαγχονισμό ο Σαντάμ Χουσεΐν 30/12/2010: Βόμβα στο Διοικητικό Πρωτοδικείο Αθηνών (Συνωμοσία Πυρήνων

της Φωτιάς) 31/12: Κονγκό: Εθνική γιορτή, Ιαπωνία: Ημέρα εξαγνισμού, Μεξικό (Ινδιάνοι): Ημέρα ευχών 31/12/1969: Βόμβα απέναντι από το «Ρεξ» στην οδό Πανεπιστημίου (Αθήνα) 31/12/1970: Βόμβα (ΕΜΑ) στην αμερικανική λέσχη οδού Πανεπιστημίου και στο ξενοδοχείο «Κονγκό» (Γλυφάδα) 31/12/1971: Ρίψη πρωτοχρονιάτικων αντιστασιακών τρικ του ΚΚΕ εσ. σε διάφορα σημεία της Αθήνας 1/1: Αϊτή, Σουδάν, Καμερούν, Δυτική Σαμόα: Ημέρα ανεξαρτησίας (1804, 1956, 1960, 1962), Κούβα: Ημέρα επανάστασης 1/1/1961: Ιδρύεται η ΔΕΗ 1/1/1990: Θάνατος Ευάγγελου Αβέρωφ-Τοσίτσα 1/1/2007: Βουλγαρία και Ρουμανία εντάσσονται στην Ευρωπαϊκή Ένωση 2/1/1905: Ιδρύεται η αμερικανική αναρχοσυνδικαλιστική εργατική ένωση Industrial World Workers.

Λασπομαχία στο βόθρο

Ο Καμμένος θα μπορούσε από παλιά να τινάξει στον αέρα το αστικό πολιτικό σύστημα, αλλά το σύστημα είχε φροντίσει να τον θέσει στο περιθώριο ως έναν γραφικό, συνωμοσιολόγο, ακροδεξιό βουλευτή της ΝΔ, που φτιάχνει σενάρια στα οποία μόνον αυτός (και οι ψηφοφόροι του) πιστεύει. Ο Καμμένος, όμως, έγινε αρχηγός κόμματος και –το κυριότερο– έγινε άτυπος σύμμαχος του ΣΥΡΙΖΑ, οπότε βγήκε από το περιθώριο και πέρασε στο κέντρο του πολιτικού σκηνικού. Λογικό είναι να παίρνει τώρα την εκδίκησή του, καθώς προσπαθεί ν’ αποτρέψει τον πολιτικό του θάνατο. Ο ΣΥΡΙΖΑ του συμπαραστέκεται και ο Καμμένος τους τραβά όλους μαζί σε μια λασπομαχία στον πιο βρομερό βούρκο, η οποία τείνει να καθορίσει το ίδιο το πολιτικό παιχνίδι.

Μετά την υπόθεση Ψουλίδου, η οποία υποτίθεται ότι δέχτηκε πρόταση εξαγοράς από έναν απίθανο τύπο, μέσω facebook, η υπόθεση Χαϊκάλη έχει όλες τις προϋποθέσεις της επιτυχίας, γιατί συνοδεύεται από ντοκουμέντα κατασκοπικού τύπου. Ενας παντελώς άγνωστος σ’ εμάς τύπος, που προβάλλεται σαν μεγάλο οικονομικό στέλεχος αλλά περισσότερο φέρνει σε ΚΥΠατζή, συναντιέται με τον Χαϊκάλη και, σύμφωνα με τις καταγγελίες του τελευταίου και του Καμμένου, του προτείνει εξαγορά με πλούσια οικονομικά ανταλλάγματα. Ο Χαϊκάλης – πάντα σύμφωνα με το σενάριο Καμμένου– αρνείται, αλλά παίζει «το σημαντικότερο ρόλο της ζωής του», με σκοπό να καταγράψει τον «μεσάζοντα».

Πριν πάει στις δικαστικές αρχές ή παράλληλα, ο Χαϊκάλης απευθύνεται και στον Λαζόπουλο (με τις γνωστές σχέσεις με τον ΣΥΡΙΖΑ), ο οποίος αναλαμβάνει να μοντάρει το υλικό της υποκλοπής, για να γίνει «ζουμερό», όπως είπε η Μαρία Κόλλια-Τσαρουχά! Οι δικαστικές αρχές, όμως, δεν χρειάζονται «ζουμερό» υλικό με τα κριτήρια ενός τηλεοπτικού διασκεδαστή (αυτό χρησιμεύει μόνο για το φιλοθεάμον κοινό), αλλά το σύνολο του υλικού, αμοντάριστο, όπως ακριβώς καταγράφει κρυφά. Ο «μεσάζοντας», πάντως, δεν πηγαίνει στο τελευταίο ραντεβού, σ’ αυτό που θα παρέδιδε στον Χαϊκάλη την «μπροτάντζα». Και είναι το ραντεβού που το σπίτι του Χαϊκάλη είναι «πιασμένο» από ασφαλίδες!

Ο τύπος αυτός, όμως, ο άγνωστος σ’ εμάς, αποδεικνύεται μεγαλοστέλεχος του κόμματος Καμμένου. Δεξί του χέρι, όπως αποδεικνύεται από μια επίσημη κομματική συνάντηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ το 2013. Από τη μια μεριά η τριανδρία Τσίπρα-Παππά-Σκουρλέτη και από την άλλη η τριανδρία Καμμένου-Αποστολόπουλου-Μαριά! Ε, δεν

παίρνεις έναν απλό σύμβουλο επί τραπεζικών θεμάτων σε μια επίσημη πολιτική συνάντηση με την αξιωματική αντιπολίτευση. Τέλος πάντων, ο τύπος υποτίθεται ότι έφυγε από τους ΑΝΕΛ πριν από κάμποσο καιρό, για να κάνει... μνημονιακή καριέρα, λέει τώρα ο Καμμένος. Βγαίνει, όμως, η κυρα-Χρυσούλα η Γιαταγάνα και λέει σε συζήτηση με κοινοβουλευτικούς συντάκτες: μην ακούτε τι σας λένε, ο Αποστολόπουλος ποτέ δεν έφυγε από τους ΑΝΕΛ. Εδώ πριν λίγο καιρό, όταν εγώ έφυγα από τους ΑΝΕΛ, με πήρε τηλέφωνο για να με μεταπείσει! Οι Καμμένοι αφρίζουν, απειλούν να της κάνουν μήνυση (αγαπημένη τους ασχολία) και η κυρα-Χρυσούλα, ίσως γιατί κατάλαβε ότι έκανε γκάφα και ότι μ’ αυτή τη γκάφα μπορεί στο τέλος να την «τζάσει» από υποψήφια ο ΣΥΡΙΖΑ, τα παίρνει όλα πίσω μετά από μερικές ώρες! Οι κοινοβουλευτικοί συντάκτες, που βλέπουν δεύτερη διάψευσή τους (την πρώτη είχε κάνει η Κόλλια-Τσαρουχά, επίσης του κόμματος Καμμένου) και κινδυνεύουν να κατηγορηθούν αυτοί ως σεναριογράφοι, εκδίδουν ανακοίνωση καταγγελίας και ζητούν την προστασία της ΕΣΗΕΑ, η οποία τους την προσφέρει.

Και να μην υπήρχε η κυρα-Χρυσούλα, όμως, υπήρξε ο ίδιος ο Χαϊκάλης, που αποκάλυψε ότι είχε δώσει 5.000 ευρώ στον Αποστολόπουλο κι αυτός του τα «επένδυε» στο χρηματιστήριο, δίνοντάς του ένα πεντακοσάριο κάθε μήνα (τι φτηνιάρης!). Όταν κάποιος του σφυρίζει ότι οι βουλευτές πλέον απαγορεύεται να παίζουν στο χρηματιστήριο, κάνει κωλοτούμπα και δηλώνει ότι του τα είχε δανείσει! Επειδή ένα πεντακοσάριο το μήνα στα πέντε χιλιάρια σημαίνει επιτόκιο 120% το χρόνο, μήπως ο Χαϊκάλης θα έπρεπε να κατηγορηθεί για τοκογλυφία; Το μόνο σίγουρο είναι πως Χαϊκάλης και Αποστολόπουλος ήταν κώλος και βρακί, ακόμη και την περίοδο που (υποτίθεται ότι) ο δεύτερος είχε περάσει στο... μνημονιακό στρατόπεδο.

Ο Αποστολόπουλος, πάντως, ισχυρίζεται ότι κατέγραφε κι αυτός τον Χαϊκάλη, για να δείξει στον Σαμαρά ότι είναι διεφθαρμένος και έτοιμος να πουληθεί. Ας το κρατήσουμε κι αυτό, γιατί δεν μπορεί όλες τις αλήθειες να τις λέει ο Καμμένος. Αλλωστε, μέχρι το τέλος μπορεί να δούμε και ν’ ακούσουμε κι άλλες κασέτες. Σημειώνουμε ακόμη το γεγονός ότι ο Αποστολόπουλος έχει ως δικηγόρο τον δεξιό Σαράκη, ο οποίος ως δικηγόρος είχε αρχικά και με την υπόθεση των νεοναζί, οι οποίοι όμως τον «έτζασαν», για να ελέγχει ποινικά την υπόθεση ο Μιχαλολιάκος μέσω του αδελφού του.

Σ’ όλο αυτό το βορβορώδες υλικό μπλέκονται η αστική Δικαι-

σύνη και ο ΣΥΡΙΖΑ. Η αρμόδια εισαγγελική αρχή δηλώνει ότι ο Χαϊκάλης αρνήθηκε επίμονα να δώσει το όνομα του «μεσάζοντα». Ο Καμμένος, ο Χαϊκάλης και η κυρία Καμμένου (δικηγόρος το επάγγελμα) δηλώνουν ότι η μη αποκάλυψη του ονόματος συμφωνήθηκε με τις εισαγγελικές αρχές για να μην υπάρξει διαρροή. Δηλαδή, στο τελικό ραντεβού που δεν έγινε, η Ασφάλεια θα έπιανε τον «άγνωστο Χ», την ταυτότητα του οποίου όμως θα γνώριζαν οι Καμμένος-Χαϊκάλης! Και βέβαια, πέρα από την απιθανότητα του επιχειρήματος της πλευράς Καμμένου, τα ερωτήματα υπάρχουν και για τις εισαγγελικές αρχές: γιατί δέχτηκαν τη μη κατονόμαση του «μεσάζοντα»; Δικονομικά είχαν όλα τα μέσα να υποχρεώσουν τον Χαϊκάλη στην αποκάλυψη του ονόματος!

Ο ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς να κρατήσει την παραμικρή επιφύλαξη, έσπευσε να υιοθετήσει τις καταγγελίες Καμμένου-Χαϊκάλη. Ο ίδιος ο Τσίπρας πήρε υπό την προστασία του τον Χαϊκάλη, απονέμοντάς του επαίνους από την Κοζάνη. Η όλη υπόθεση είναι αντάξια ενός Καμμένου, φαίνεται όμως πως ο ΣΥΡΙΖΑ ήταν ενήμερος από ένα σημείο και μετά και δεν είχε κανένα δισταγμό να προσφέρει πολιτική στήριξη στον Καμμένο, ενεργώντας για μια ακόμη φορά καθαρά τυχοδιωκτικά και αμοραλιστικά. Κρίνοντας ότι μ’ αυτή την υπόθεση ο Καμμένος κλείνει το δρόμο προς τη θειτική ψήφο στους πιο «επιφοβους» βουλευτές του, ο ΣΥΡΙΖΑ έσπευσε να του προσφέρει την πολιτική στήριξη που χρειαζόταν για να μη βρεθεί μόνος απέναντι στη συγκυβέρνηση.

Τα ερωτήματα που αφορούν τον ΣΥΡΙΖΑ δεν αφορούν την περιφέρειά του, ανθρώπους όπως ο Λαζόπουλος ή ο Βαξεβάνης, που είχε συνεργάτη του τον Αποστολόπουλο και τον έδωξε, όπως λέει, όταν αυτός του πρότεινε να του «καθαρίσει» κάποια δάνεια, αλλά δεν είπε τίποτα, το πέρασε στα μουλωχτά και το λέει τώρα, «ευκαιρίας δοθείσης». Τα ερωτήματα αφορούν τον ίδιο τον ηγετικό πυρήνα του ΣΥΡΙΖΑ. Τυχαίο είναι ότι στις 11 Δεκέμβρη ο Καμμένος ανακοίνωσε ότι συναντήθηκε «τυχαία» με τον Παππά στη Βουλή: Από πότε ανακοινώνονται οι τυχαίες συναντήσεις και μάλιστα σ’ ένα χώρο όπου τα πολιτικά στελέχη κορυφής συναντιούνται τυχαία σε καθημερινή βάση; Την άλλη μέρα θα παγιδευόταν το σπίτι του Χαϊκάλη για να συλληφθεί ο «άγνωστος Χ». Ενημερώθηκε σχετικά ο Παππάς από τον Καμμένο; Ας απαντήσει. Γιατί, όμως, έγινε η ανακοίνωση της «τυχαίας» συνάντησης; Ποιος ο λόγος; Δε θα μπορούσε αυτή η ανακοίνωση να «ψυλλιάσει» το «μεσάζοντα», ο οποίος τελικά

δεν πήγε στο ραντεβού;

Υπάρχει και μια άλλη «λεπτομέρεια». Ο Καμμένος ανακοίνωσε ότι προσεγγίστηκε και άλλος βουλευτής των ΑΝΕΛ και η Κόλλια-Τσαρουχά είπε στους δημοσιογράφους πως πρόκειται για την Κουντουρά. Όταν η Κουντουρά αντέδρασε με οργισμένη δήλωση, η Κόλλια-Τσαρουχά διέψευσε τη συζήτησή της με τους δημοσιογράφους! Επ’ αυτού τι λέει ο ΣΥΡΙΖΑ; Δεν ήταν μια προσπάθεια του Καμμένου να «κάψει» και την Κουντουρά, έτσι που αν σκεφτόταν να ψηφίσει για ΠτΔ να βρίσκεται προκαταβολικά κατηγορούμενη με την κατηγορία της εξαγοράς;

Μυρίζοντας τη μπόχα του πολιτικού βόθρου, η οποία σ’ αυτούς ακούγεται σαν ευωδία, και θέλοντας προφανώς να προσφέρουν υπηρεσία στα νέα αφεντικά τους, ο Βουδούρης με τον Παραστατίδη, αυτοί οι αδάμαντες της αστικής πολιτικής, έσπευσαν να καλέσουν όλους τους ανεξάρτητους βουλευτές που ψήφισαν Δήμα στην πρώτη ψηφοφορία να απόσχουν από τις επόμενες, γιατί θα επικριμαται πάνω τους η κατηγορία της εξαγοράς. Ο Λυκοδής τους άρχισε στα μπινελίκια, ο Ψαριανός το ίδιο, ο Αηδόνης απείλησε ότι θα τους πλακώσει στο ξύλο. Ο ΣΥΡΙΖΑ κατάλαβε τι «παίζει» και έσπευσε να ανακοινώσει ότι «δεν υιοθετεί αστήριχτα επιχειρήματα και γενικεύσεις χωρίς συγκεκριμένα στοιχεία, που αφήνουν ερωτηματικά για τη στάση των βουλευτών» και να συστήσει... «ψυχραιμία και νηφαλιότητα»! Το ντουέτο έσπευσε να τα μαζέψει (παλιά τους τέχνη κόσκινο), αλλά ο Μ. Γλέζος βρήκε τη δική του ευκαιρία και έσπευσε να δηλώσει ότι «είναι αδιανόητο ο ΣΥΡΙΖΑ να συμπεριλάβει στα ψηφοδέλτιά του των προσεχών εκλογών βουλευτές της σημερινής Βουλής, οι οποίοι επιδιώκουν ως καριέρα το βουλευτελίκι και, για να το επιτύχουν, μετέρχονται μέσα άγνωστα στο ήθος της Αριστεράς». Η ηγετική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ περιορίστηκε να δηλώσει ανεπίσημα ότι... δεν σχολιάζει τον Μ. Γλέζο, λες και ο Γλέζος είναι κάνα παιδάκι και δεν ξέρει τι λέει. Η ζημία είχε ήδη γίνει και το μόνο στο οποίο μπορεί να ελπίζει ο ΣΥΡΙΖΑ είναι να ξεχαστεί σύντομα, αν και ο Σαμαράς δε θα τ’ αφήσει.

ΥΓ: Ο εισαγγελέας έθεσε την υπόθεση στο αρχείο, χωρίς ν’ ασκήσει ποινικές δίωξεις! Λεφτά δε δόθηκαν, η κάθε πλευρά υποστηρίζει ότι ήθελε να παγιδεύσει την άλλη κτλ. Ο Χαϊκάλης, σ’ ένα παραλήρημα στους δημοσιογράφους, ισχυρίστηκε ότι ένα υποτιθέμενο μεγαλοστέλεχος της Deutsche Bank δανείστηκε απ’ αυτόν πέντε χιλιάρικα που του έλειπαν! Τα υπόλοιπα θα τα γευτούμε όλοι μαζί... live (το σημείωμα γράφτηκε Τρίτη).

Οχι και τέτοιο δούλεμα

Αμέσως μετά την ψήφιση της παράτασης του Μνημονίου από το γερμανικό κοινοβούλιο, το ελληνικό υπουργείο Οικονομικών εξέδωσε την εξής πανηγυρική ανακοίνωση:

«Το Γερμανικό Κοινοβούλιο ενέκρινε σήμερα με μεγάλη πλειοψηφία επί της αρχής τη χορήγηση προληπτικής πιστωτικής γραμμής για την Ελλάδα, παράλληλα με τη δέσμευση τεχνική παράταση του Προγράμματος Προσαρμογής.

Η παράλληλη έγκριση της προληπτικής πιστωτικής γραμμής (ECCL) σε συνδυασμό με τη δέσμευση τεχνική παράταση του Προγράμματος **πηγαίνει πέρα από την απόφαση του Eurogroup της 8ης Δεκεμβρίου** και αποτελεί μία έμπρακτη αναγνώριση της προόδου της ελληνικής οικονομίας.

Εξίσου σημαντικό, προσφέρει έναν οδικό χάρτη επιτυχούς και συνετής εξόδου από το Πρόγραμμα Προσαρμογής και έναρξης μίας νέας, πιο ευέλικτης σχέσης με τους Ευρωπαίους εταίρους της χώρας».

Φυσικά και δεν πηγαίνει «πέρα από την απόφαση του Eurogroup» η απόφαση της γερμανικής Βουλής. Για άνοιγμα πιστωτικής γραμμής μιλά και το Eurogroup. Απλώς, οι κυβερνητικοί βουλευτές (που αποτελούν το 80% της γερμανικής Βουλής), με τη σύμφωνη γνώμη και των Πράσινων, για να μην ξαναψηφίζουν το Γενάρη, έδωσαν από τώρα την εξουσιοδότηση στην κυβέρνηση τους να κλείσει συμφωνία και για την προληπτική πιστωτική γραμμή. Πώς; Με τους όρους που αποφάσισε το Eurogroup και υπαγορεύτηκαν από τη γερμανική κυβέρνηση: πρώτα θα κλείσει η συμφωνία με την τρόικα για τη λεγόμενη πέμπτη επιθεώρηση, θα υλοποιηθούν όλα τα προαπαιτούμενα που θα προβλέπει αυτή η συμφωνία και μετά θα ανοίξει προληπτική γραμμή πίστωσης, με τους όρους που το Καταστατικό του ESM προβλέπει για τις γραμμές ECCL (Μνημόνιο με συγκεκριμένους όρους και μηχανισμό επιτήρησης) και υπό τον επιπρόσθετο όρο ότι θα διατηρηθεί η «εμπλοκή» και του ΔΝΤ.

Αυτό αποφάσισε το Eurogroup στις 8 Δεκέμβρη, αυτό ενέκρινε και η γερμανική Βουλή, που έχει απόλυτη εμπιστοσύνη στη συγκυβέρνηση Χριστιανοδημοκρατών-Σοσιαλδημοκρατών ότι θα είναι άτεγκτη στην εφαρμογή των όρων. Οχι και τέτοιο δούλεμα, κύριοι του υπουργείου Οικονομικών. Δεν τρώμε κουτόχορτο.

Αποικιοκράτες και υποτελείς

Σ’ αυτές τις περιπτώσεις τα μακροσκελή σχόλια περιττεύουν. Η κυβέρνηση της Κύπρου ανέστειλε τη νομοθεσία για τους πλειστηριασμούς ενυπόθηκων ακινήτων, που προβλέπονταν στο Μνημόνιο, και το ΔΝΤ ανακοίνωσε ψυχρά ότι αναστέλλει την καταβολή της δόσης του δανείου: «Μετά τη σημερινή αναστολή της υφιστάμενης νομοθεσίας οι κρίσιμες απαιτήσεις για την ολοκλήρωση της πέμπτης αναθεώρησης του προγράμματος δεν πληρούνται πλέον» ανέφερε στην ανακοίνωσή του, προσθέτοντας σαδιστικά: «Προσβλέπουμε στη συνέχιση της συνεργασίας και σε συμφωνία με τις αρχές σχετικά με τα επόμενα βήματα το προσεχές διάστημα». Μ’ άλλα λόγια, συμμορφωθείτε και μετά... ελάτε στο θείο.

Μέρκελ και Ολάντ αδειάζουν τον Σαμαρά

Σε προσωπικό του Βατερλό εξελίχτηκε για τον Αντώνη Σαμαρά η σύνοδος κορυφής της 18ης Δεκέμβρη. Πρώτα η Μέρκελ και μετά ο Ολάντ βγήκαν και δήλωσαν ότι δεν έχουν καμιά ανησυχία για τις εξελίξεις στην Ελλάδα. Ο Ολάντ μάλιστα υπήρξε πιο αναλυτικός, δηλώνοντας ότι η κατάσταση στην Ελλάδα δεν είναι ίδια με το 2012 και δεν υπάρχει κίνδυνος για νέες επιπλοκές. Εσπευσε δε να συμπληρώσει ότι θα περιμένει τις εξελίξεις γύρω από την προεδρική εκλογή και θα σεβαστεί τις επιλογές του ελληνικού λαού. Δεν παρέλειψε να σημειώσει ότι η Ελλάδα θα πρέπει να συνεχίσει τις «αναγκαίες διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις», επαναλαμβάνοντας τα όσα με πιο κοφτό τρόπο είχε πει ο Σόιμπλε στη γερμανική Βουλή, μια μέρα πριν, εκείνο όμως που έχει σημασία είναι πως οι ηγέτες του κυρίαρχου στην ΕΕ γαλλογερμανικού άξονα δεν αφήνουν ούτε έναν τόσο δα υπαινιγμό για διαγραφόμενους κινδύνους, Gxexit και τα συναφή.

Αυτό είναι το δεύτερο μεγαλοπρεπές άδειασμα του Σαμαρά. Πρώτα αρνήθηκαν να τον βοηθήσουν στη διαπραγμάτευση με την τρόικα, αναγκάζοντάς τον να παίξει το πολιτικό του μέλλον σε μια ζαριά, στην προεδρική εκλογή, και μετά αρνήθηκαν να του προσφέρουν την παραμικρή βοήθεια στο κλίμα τρόμου που προσπαθεί να καλλιεργήσει στα πιο συντηρητικά στρώματα της ελληνικής κοινωνίας, όπως είχαν κάνει πριν τις δεύτερες εκλογές του 2012. Ετσι, η Βούλτεψη, ο Μπουμπούκος, η Άννα-Μισέλ και τ’ άλλα ακροδεξιά μπουμπούκια, που εκπροσωπούν τη ΝΔ στα ΜΜΕ σε καθημερινή βάση, έμειναν ν’ αλυχτάνε χωρίς να τρομάζουν κανέναν, εκτός από ελάχιστους στην Ελλάδα. Όταν δεν τρομάζουν την Μέρκελ και τον Ολάντ, πώς να τρομάξουν εκείνους που σκέφτονται να ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ;

στο ψαχνό

Ζητείται απάντηση

Υπάρχει αναμφισβήτητη η στρατηγική του φόβου, την οποία χρησιμοποιεί ο Σαμαράς για να κερδίσει το παιχνίδι ή να το χάσει με «διαχειρίσιμη» διαφορά. Το ερώτημα, όμως, είναι γιατί αυτή η στρατηγική φέρνει αποτελέσματα. Και η απάντηση είναι ότι φέρνει αποτελέσματα γιατί η συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού διακατέχεται από το σύνδρομο της ήττας και έχει αποσυρθεί από το στίβο των ταξικών αγώνων.

Η αντίδραση των «αγορών», όμως, δεν αποτελεί κομμάτι της στρατηγικής του Σαμαρά, όπως υπαινίσσεται ο ΣΥΡΙΖΑ. Δεν είναι κάποιοι επιχειρηματίες που τους έβαλε ο Σαμαράς να κάνουν «παιχνίδι» για να μπορέσει αυτός πολιτικά να σπείρει το φόβο. Ούτε καν για το «κραχ» του ελληνικού χρηματιστηρίου ευθύνονται ντόπιοι καπιταλιστές, καθώς το «παιχνίδι» έγινε από ξένα funds, που πέρασαν τις μετοχές από το δεξί χέρι τους στο αριστερό, προσδοκώντας σε κέρδη κατά την άνοδο που αναγκαστικά θ' ακολουθήσει.

Και βέβαια, η εκτίναξη των σπρεντ των ελληνικών ομολόγων δεν μπορεί ν' αποδοθεί σε φίλους του Σαμαρά. Όταν το τριετές ομόλογο της περασμένης άνοιξης εκδόθηκε με 4,95%, είχε πέσει στο 3,5% και μέσα σε τρεις μέρες εκτινάχτηκε στο 11% (πάνω και από το δεκαετές), σημαίνει πως οι «αγορές», δηλαδή οι διαχειριστές του διεθνούς χρηματιστικού κεφάλαιου έστειλαν μήνυμα στο ελληνικό πολιτικό σύστημα να «σοβαρευτεί».

Αυτό το μήνυμα το πήραν όλοι. Και έσπευσαν να προσαρμοστούν. Μπορεί ο Τσίπρας να πέταξε την (εκτός κειμένου) παπαριά περί λύρας και πεντοζάλη από το Ηράκλειο, όμως αυτή ήταν μια στιγμιαία, «μπαλκονάτη» παρέκβαση. Τις επόμενες μέρες τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ δεν έδειξαν καμιά διάθεση να συζητήσουν αυτό το θέμα. Προσπάθησαν να το απωθήσουν από τη δημόσια πολιτική συζήτηση.

Αν βγαίνει ένα συμπέρασμα από τις τελευταίες οικονομικές εξελίξεις, οι οποίες αποτελούν απλά μια εισαγωγή γι' αυτά που θ' ακολουθήσουν όταν ξεκαθαρίσει το εσωτερικό πολιτικό τοπίο, είναι πως λύση στο δράμα που περνά ο ελληνικός λαός υπάρχει ΜΟΝΟ έξω από τον παγκόσμιο καπιταλιστικό καταμερισμό της εργασίας. Μόνο έτσι δε θα υπάρχει η ανάγκη του δανεισμού είτε από τις «αγορές» είτε από τους «θεσμικούς εταίρους». Αλλιώς, το κόστος του δανεισμού θα είναι εξίσου δυσβάσταχτο και θα οδηγήσει σε διατήρηση της κινεζοποίησης εσαεί.

Οι εκλογές δε θα γίνουν, βέβαια, μ' ένα τέτοιο ερώτημα. Τα ψευδοδιλήμματα που θα τεθούν τα γνωρίζουμε ήδη. Η παραμονή στην ΕΕ και στον παγκόσμιο καπιταλιστικό καταμερισμό της εργασίας είναι ζήτημα εκ των ων ουκ άνευ. Τα δυο μεγαλύτερα κόμματα, μεταξύ των οποίων θα κριθεί ο σχηματισμός κυβέρνησης, «σκοτώνονται» ήδη στην επίδειξη νομιμοφροσύνης έναντι της ΕΕ, έναντι των «αγορών», έναντι του ελληνικού καπιταλισμού. Αυτό το γεγονός προδιαγράφει με μαθηματική βεβαιότητα τη συνέχιση της ίδιας πολιτικής.

Τα αστικά κόμματα, όμως, κάνουν τη δουλειά τους. Αυτός είναι ο ρόλος του πολιτικού συστήματος από καταβολής καπιταλισμού. Κάθε εποχή έχει τα ιδιαίτερα πολιτικά χαρακτηριστικά της, όμως η ουσία παραμένει ίδια. Αν, λοιπόν, πρέπει να βάλουμε ένα ερώτημα, αυτό είναι το εξής: τι είναι αυτό που επιτρέπει στα αστικά κόμματα να παίζουν διαχρονικά τον ίδιο ρόλο, με διαφορετικά ονόματα και διαφορετικά χρώματα;

Η δυνατότητά τους αυτή πηγάζει από την ταξική αδυναμία της εργατικής τάξης. Από την παράδοσή της στην αστική πολιτική, αντί της συνένωσής της υπό τη σημαία μιας επαναστατικής εργατικής πολιτικής.

Δεν χρειάζεται να καταφύγουμε στη λεγόμενη γλώσσα του σώματος. Αρκεί και μόνο το γεγονός της πρόσφατης συνάντησης των δύο μέχρι πρότινος «θανάσιμων πολιτικών εχθρών». Εκτοτε, όλοι οι «πολιτικοί παρατηρητές» δε δυσκολεύτηκαν να εντοπίσουν τη ριζική αλλαγή στην πολιτική συμπεριφορά και των δύο. Οι τόνοι δεν κατέβηκαν απλώς, αλλά απεκδύθηκαν κάθε πολιτική χροιά. Οι δε προσωπικές αναφορές εξαφανίστηκαν. Πού οι εποχές που ο Τσίπρας ήθελε να σύρει τον Βενιζέλο σε ειδικό δικαστήριο για την υπόθεση των υποβρυχίων, ο δε Βενιζέλος μιλούσε για εκτσογλανισμό της πολιτικής; Δεν είναι, βέβαια, η πρώτη φορά που ο ΣΥΡΙΖΑ δείχνει έναν αχαλίνωτο καιροσκοπισμό. Αν σημειώνουμε το γεγονός είναι γιατί ενδέχεται αυτή την εικόνα να τη δούμε και μετεκλογικά, με τον Βενιζέλο να εξασφαλίζει την πολιτική του επιβίωση μέσω ΣΥΡΙΖΑ.

KONTRES

Ψυχραιμία και κυνισμός

Η HSBC δεν ακολούθησε άλλους διεθνείς χρηματοπιστωτικούς οίκους στην κινδυνολογία. Αντίθετα, επέλεξε να κάνει μια ψύχραιμη (μπορείς να την πεις και κυνική) αποτίμηση των προοπτικών του ελληνικού πολιτικού συστήματος. Σημειώνει πως ενδεχόμενη διεξαγωγή εκλογών και νίκη του ΣΥΡΙΖΑ θ' αποτελέσει δίκαιο μαχαίρι για τη σημερινή αξιωματική αντιπολίτευση, διότι θα την υποχρεώσει να διαπραγματευθεί και την ολοκλήρωση της αξιολόγησης με την τρόικα και την προληπτική γραμμή πίστωσης, τους όρους που θα τη συνοδεύουν και τη συνέχιση της επιτήρησης, με τη συμμετοχή και του ΔΝΤ. Κατά τους αναλυτές της HSBC, ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μπορεί να συνεχίσει να βρίσκεται στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου. Πρέπει να εξηγήσει στους πολίτες πώς σκοπεύει να διαπραγματευθεί με την τρόικα, όταν η τεχνική παράταση του προγράμματος λήξει, το Μάρτη του 2015.

Το μόνο βέβαιο είναι πως, αν προκηρυχθούν εκλογές, δεν πρόκειται ν' ακούσουμε λέξη από τον ΣΥΡΙΖΑ γι' αυτό το μείζον θέμα. Τα στελέχη του θα μετατρέπονται σε Μέσι και θα ντριπλάρουν την ερώτηση, ενώ από τα μπαλκόνια ο Τσίπρας θα «εξηγεί» πώς θα παίζει τη λύρα και οι «αγορές» θα χορεύουν πεντοζάλη. Ας πάρουμε την εξουσία και μετά θα δούμε τι θα τους πούμε, είναι η σκέψη που κυριαρχεί στον ΣΥΡΙΖΑ. Ο πεντοζάλης είναι σαν το «λεφτά υπάρχουν» του Παπανδρέου. Αλλωστε, και στον Παπανδρέου και στον Τσίπρα η Κατσέλη παίζει το ρόλο της συμβούλου.

Αυτή είναι σαφήνεια

«Κολυμβήθρα του Σιλβάμ δεν θα γίνουμε ούτε σκαντζόχοιροι» είναι η απάντηση του Γ. Μπαλάφα για την πολιτική συμμαχιών του ΣΥΡΙΖΑ. Μας λέει τι δε θα γίνουν, με... σαφήνεια που σκοτώνει, αλλά δεν μας λέει τι ακριβώς θα γίνουν. Μιλάει για δημιουργία «πλατιών ψηφοδελτίων, ανοιχτών σε όσους είναι διατεθειμένοι να συμπρά-

ξουν μαζί μας στη βάση διακηρυγμένων αρχών». Ετσι, όμως, χωράνε οι πάντες. Διότι όλα τα μπάζα που μαζεύτηκαν από την κατεδάφιση του ΠΑΣΟΚ και της ΔΗΜΑΡ είναι έτοιμα να υπογράψουν οποιαδήποτε «διακήρυξη αρχών», εν γνώσει τους ότι αυτή θ' αποτελεί κενό γράμμα. Πρώτη φορά θα είναι, άλλωστε, που θα υπογράφουν κάτι εν γνώσει τους ότι δεν πρόκειται να εφαρμοστεί; Τα ίδια έκαναν και το ΠΑΣΟΚ και η ΔΗΜΑΡ με τους ίδιους σε περίοπτες θέσεις, ακόμη και υπουργικές.

Αυτός είναι σύμμαχος

Με το αγαπημένο θέμα του εμφανίστηκε, για πολλοστή φορά, σε τηλεοπτική εκπομπή ο Καμμένος: μπόλικη συνωμοσιολογία, αντισημιτισμός, αντιμουςουλμανισμός. Πατρίς-θρησκεία-οικογένεια δηλαδή. Οποιος, βέβαια, γνωρίζει την πολιτική διαδρομή του Καμμένου δεν εξεπλάγη. Εξ απαλών (πολιτικών) ονύχων υπήρξε πάντοτε ενταγμένος στην ακροδεξιά πτέρυγα της ΝΔ. Αν ασχολούμαστε μαζί του είναι γιατί από πλευράς ΣΥΡΙΖΑ περισσεύουν τα καλά λόγια γι' αυτό το γκεσέμι της ακροδεξιάς, στο οποίο αναγνωρίζουν... αντιμνημονιακή συνείδηση, αφήνοντας να εννοηθεί ότι κάποιου είδους συμμαχία θα υπάρξει μαζί του μετεκλογικά.

Μπίζνα

Σε λένε Τράγκα, έχεις φτιάξει ένα όνομα στην trash ραδιοτηλεοπτική πιάντα και επί τεσσεράμισι χρόνια λυσομανάς κάθε πρωί κατά της μνημονιακής πολιτικής. Βρίζεις χυδαία τη Μέρκελ (ως πρόσωπο και ως γυναίκα), ποτέ δεν βρίζεις Αμερικανούς (τυχαίο;), περνάς γενεές δεκατέσσερις τον Βενιζέλο και δεκατρείς τον Σαμαρά, προβάλλεις όσο μπορείς τον Καμμένο (ο οποίος επίσης δε λέει κακιά κου-

βέντα για Αμερικανό) και στάζεις μέλι για τον Τσίπρα και τον ΣΥΡΙΖΑ. Επί τέσσερα χρόνια συσσωρεύεις ένα κεφάλαιο. Είσαι μία από τις «αντιμνημονιακές ντουντούκες». Και ξαφνικά, όταν ο κόμπος φτάνει στο χτένι και τίθεται επί τάπητος ζήτημα επιβίωσης της συγκυβέρνησης Σαμαρά-Βενιζέλου, κάνεις μια θεαματική κωλοτούμπα και αρχίζεις από το πρωί μέχρι το βράδυ να αποδομείς τον ΣΥΡΙΖΑ και να λοιδορείς τον Τσίπρα με τον δικό σου μοναδικό τρόπο.

Ανάλογα με το ακροατήριο

Ποια είναι η επίσημη πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ για το χρέος; Να συγκληθεί διεθνής διάσκεψη, η οποία θα αποφασίσει τη διαγραφή του μεγαλύτερου μέρους του. Από εκεί και πέρα, κάθε στέλεχος λέει τα δικά του. Στο προηγούμενο φύλλο, για παράδειγμα, αναφερθήκαμε στην πρόταση Παπαδημούλη, που κάλεσε τους εταίρους να εφαρμόσουν την απόφαση που πήρε το Eurogroup το Νοέμβριο του 2012. Την απόφαση που συνοδεύει το αναθεωρημένο δεύτερο Μνημόνιο δηλαδή!

Ο Γ. Μηλιός, σε ημερίδα του Ινστιτούτου Λεβί, επανήλθε μ...ε μια βελτιωμένη έκδοση μιας παλιάς πρότασης, που την έχουν βάλει «στο ράφι»: «Η πρότάσή μας διεκδικεί να αναλάβει η ΕΚΤ την εξυπηρέτηση τόκων και χρεολυσίων για την πενταετία 2016-2020 και επιπλέον την πληρωμή των συνολικών τόκων που αντιστοιχούν στο εναπομείναν χρέος των κρατών της ευρωζώνης, κεφαλαιοποιώντας και προσθέτοντας τους τόκους στο ήδη σωρευμένο χρέος».

Για ν' αναλάβει η ΕΚΤ όλ' αυτά, θα πρέπει ν' αλλάξει το ίδιο το καταστατικό της. Για τέτοιο... ρεαλισμό μιλάμε. Ας μας πουν σε πόσα τέρμινα θα γίνει κατορθωτό κάτι τέτοιο και τι θα γίνεται στο μεταξύ; Θα πληρώνει κανονικά το ελληνικό κράτος τόκους και χρεολύσια. Όταν οι θέσεις διαμορφώνονται ανάλογα με το ακροατήριο, είναι λογικό ν' ακούει τη μια παπαριά μετά την άλλη.

Επιφοίτηση του αγίου πνεύματος; Συνειδητοποίηση λάθους και βαθιά αυτοκριτική; Όχι, απλώς μπιζνες. Το κεφάλαιο που συσσωρεύτηκε επί τεσσεράμισι χρόνια ήρθε η ώρα να ανταλλαγεί στο «μαύρο» χρηματιστήριο.

Συριζαϊκή πρόκληση

Συνέντευξη του Αλαφούζου στο ραδιοσταθμό «2mm» της Αυστραλίας.

«Ηδη έχει ανοίξει ο δρόμος για την ανακαίνιση της Λεωφόρου και απομένει η απόφαση του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ώστε να ξεμπλοκάρει το κονδύλι των 7 εκατομμυρίων ευρώ από την Περιφέρεια. Έχετε κάτι νεότερο;

Αλαφούζος: Νομίζω ότι τελικά θα λυθούν με τον τρόπο που θέλουμε οι εκκρεμότητες με την Περιφέρεια. Εγώ **συναντήθηκα με την κυρία Δούρου και ήταν πλήρως συνεργάσιμη και ανοιχτή στην προσπάθεια ανανέωσης της Λεωφόρου**. Επίσης, ασχέτως της Περιφέρειας, εμείς από αυτό το καλοκαίρι θα αρχίσουμε και μόνοι μας, χωρίς την Περιφέρεια, να ανακαινίζουμε και να μεγαλώνουμε τη Λεωφόρο, όπως μας επιτρέπει ο νέος νόμος που ψηφίστηκε πέρυσι από τη Βουλή».

Η συνέντευξη δόθηκε τη μέρα που εμείς αποκαλύψαμε ότι και το ΣΤ' Τμήμα του Ελεγκτικού Συνεδρίου απέρριψε την αίτηση ανάκλησης του Αλαφούζου (αυτός βρισκόταν στην Αυστραλία και προφανώς δεν το γνώριζε). Τι μένει; Μένει η αποκάλυψη ότι η Δούρου βοήθησε όσο μπορούσε για να πάρει ο μεγαλοκαπιταλιστής το παραδάκι από την Περιφέρεια, αλλά μήπκε φραγμός από το πιο συντηρητικό δικαστήριο που υπάρχει στην Ελλάδα. Κι αυτοί οι άνθρωποι, οι συριζαίοι, θέλουν να μας πείσουν ότι θα συγκρουστούν με τα μεγάλα συμφέροντα!

Κλεφτρόνια

Και μιας και μιλάμε για την απόφαση του ΣΤ' Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, να μην παραλείψουμε να στηλιτεύσουμε τα κλεφτρόνια των αστικών ΜΜΕ, που αναπαρήγαγαν την είδηση χωρίς ν' αναφέρουν την πηγή. Την Τρίτη 16 Δεκέμβρη βγάλαμε εμείς την είδηση στην ιστοσελίδα της εφημερίδας μας. Την είχαμε αμέσως, γιατί κάναμε καθημερινό ρεπορτάζ για το θέμα. Οι πάντες είχαν μαύρα μεσάνυχτα. Τη διάβασαν στην ιστοσελίδα μας (ή σε κάποια άλλη ιστοσελίδα που την αναπαρήγαγε, βάζοντας την πηγή) και την Τετάρτη την είχαν οι ιστοσελίδες των αστικών φυλλάδων και τη μετέδιδαν οι ραδιοσταθμοί, χωρίς να αναφέρουν την πηγή. Κάποια παπαγαλάκια, μάλιστα, έβαλαν και τ' όνομά τους, λες και είχαν κάνει ρεπορτάζ. Ρε ουστ...

Εμάς, πάντως, μας ικανοποιεί το γεγονός ότι η είδηση δημοσιοποιήθηκε και ανέβηκε ψηλά στην επικαιρότητα, μολοντί ήταν η μέρα της πρώτης ψηφοφορίας για την εκλογή προέδρου της Δημοκρατίας. Τα πράγματα δυσκολεύουν πλέον και για τους αρπάχτρες-καπιταλιστές και για τη Δούρου.

Μια αποφυλάκιση, μια ψήφος

Πουρνό-πουρνό πριν την πρώτη ψηφοφορία ο Μπούκουρας αφέθηκε ελεύθερος με περιοριστικούς όρους. Το βράδυ της ίδιας μέρας, όμως, δεν εμφανίστηκε στη Βουλή για να ψηφίσει. Το ίδιο και ο μη προφυλακισθείς Αλεξόπουλος. Τους είπαν να κάτσουν στο σπίτι τους, για να μη δώσουν αφορμή για σχόλια και καταγγελίες από την άλλη πλευρά. Ο Μπαλτάκος έκανε δουλίτσα...

Αδίστακτοι γιάπηδες

Αντιγράφουμε από το μπλογκ «Ο κόσμος της Ν. Φιλαδέλφειας»:

«Δημήτρης Ανδριόπουλος, project manager “Αγιά Σοφιάς”, Δημοτικό Συμβούλιο Ν.Φιλαδέλφειας-Ν.Χαλκηδόνας, 2 Οκτωβρίου 2013:

“[Με την κατασκευή του γηπέδου] θα αναβαθμιστεί ο Δήμος που επί δέκα χρόνια έχει στερηθεί ένα συνολικό τζίρο 130 εκατομμύρια ευρώ. Ο πολλαπλασιασμός δεν είναι εντυπωσιασμού, είναι απλός. 25 Κυριακές με 24.000 κόσμο με 12 ευρώ μέση κατανάλωση κάνει ένα τέτοιο νούμερο. Αυτό τον τζίρο τον έχει στερηθεί η περιοχή σας επί μια δεκαετία”.

25 x 24.000 = 600.000

600.000 x 12 = 7.200.000

7.200.000 x 10 = 72.000.000».

Είναι πραγματικά εντυπωσιακό! Ο γιάπης Ανδριόπουλος ξέρει πολλαπλασιασμό. Εφτιαξε, όμως, ένα ψέμα υπολογίζοντας ότι κανείς δε θα κάνει τον πολλαπλασιασμό που τον αποκαλύπτει ως κοινό ψεύτη. Κάτι τέτοιοι αδίστακτοι γιάπηδες παραμυθιάζουν τους οπαδούς της ΑΕΚ μήνες τώρα. Εννοείται πως και η βάση του υπολογισμού είναι λάθος. Ακόμη κι αν έχει ματς 25 Κυριακές το χρόνο (λίγο χλομό), αποκλείεται κάθε ματς να έχει 24.000 κόσμο και αποκλείεται καθένas από τους φιλάθλους ν' αφήσει και 12 ευρώ στα μαγαζιά της πόλης, οπότε ο μπακάλικος λογαριασμός κατεβαίνει σχεδόν στο ένα τρίτο του ψεύτικου αριθμού που πέταξε ο Ανδριόπουλος στους «πειθήνιους» δημοτικούς συμβούλους. Με κάτι τέτοιες ψεματάρες κυκλοφορούν καθημερινά και τα οπαδικά Μέσα των «υπαλλήλων» του Μελισσανίδη.

ZOOM

Το Μνημόνιο, το μετα-Μνημόνιο και ο ΣΥΡΙΖΑ (3)

Υπάρχει περίπτωση η μετα-μνημονιακή περίοδος να είναι διαφορετική από τη μνημονιακή; Απάντηση στο ερώτημα δεν μπορεί να δοθεί με βάση την «πολιτική βούληση» που εκφράζει το ένα ή το άλλο κόμμα εξουσίας. Αυτά είναι «προπαγάνδα για να ξεγελούν τον λαο-τζίκο» (για να θυμηθούμε τον Ενγκελς). Η πολιτική που ασκείται από τις αστικές κυβερνήσεις δεν πηγάζει από την «πολιτική βούλησή» τους, αλλά από την ανάγκη προσαρμογής στους σιδηρένιους οικονομικούς νόμους του καπιταλισμού. Μικροαλλαγές προς τη μια ή την άλλη κατεύθυνση μπορούν να υπάρξουν, όμως αυτές δεν καθορίζουν την ουσία της πολιτικής, δεν αλλάζουν το χαρακτήρα της. Πρέπει δε να σημειωθεί ότι σε περιόδους που οι κυβερνήσεις έχουν να χειριστούν οικονομικές κρίσεις, ακόμη και τα περιθώρια μικροαλλαγών σμικρύνονται σε βαθμό εξαφάνισης.

Ας δούμε, λοιπόν, τις βασικές οικονομικές παραμέτρους που θα προσδιορίζουν τη μεταμνημονιακή περίοδο και θα καθορίζουν την πολιτική των κυβερνήσεων.

Το χρέος πρέπει να εξυπηρετείται κανονικά. Ο κρατικός προϋπολογισμός πρέπει να παράγει «πρωτογενή πλεονάσματα» για να πληρώνονται οι τόκοι και ένα μικρό τμήμα των χρεολυσίων, ώστε το χρέος να μειώνεται σε απόλυτα μεγέθη και, σε συνδυασμό με την προσδοκώμενη αύξηση του ΑΕΠ, να μειώνεται και ως ποσοστό του ΑΕΠ. Αυτή η βασική οικονομική παράμετρος επιβάλλει **σκληρή δημοσιονομική πολιτική επ' άπειρον** (το χρέος είναι τόσο μεγάλο που δεν μπορεί να σταθεί σκέψη για παροδική δημοσιονομική λιτότητα).

Το κράτος πρέπει να έχει **έσοδα στα σημερινά ψηλά επίπεδα**, όρος που σημαίνει ότι θα ακολουθεί την ίδια δυσβάσταχτη φορολογική πολιτική έναντι των λαϊκών στρωμάτων (κυρίως με τους έμμεσους φόρους). Η προσδοκώμενη αύξηση εσόδων από την αύξηση της οικονομικής δραστηριότητας, στο πλαίσιο της ισχνής ανάπτυξης που αναμένεται, θα εξανεμιστεί από τη μείωση της φορολόγησης των κερδών των καπιταλιστικών επιχειρήσεων, η οποία θεωρείται παράγοντας «εκ των ων ουκ άνευ», προκειμένου να βελτιωθεί η περιβόητη ανταγωνιστικότητα (οι άλλες χώρες παρόμοιοι επιπέδου ανάπτυξης έχουν σημαντικά χαμηλότερους συντελεστές φορολογίας κερδών) και να προσελκυστούν επενδύσεις από καπιταλιστικούς ομίλους. Η μείωση της φορολογίας κερδών θα επιφέρει αναγκαστικά και κάποια μείωση όλων των συντελεστών φορολογίας εισοδήματος (προκειμένου να υπάρξει μια σχετική κοινωνική συναίνεση), γι' αυτό και στον τομέα των χαρατσιών και της έμμεσης φορολογίας δε θα υπάρξουν περιθώρια μείωσης του φορολογικού άχθους.

Οι κρατικές δαπάνες θα πρέπει, για τον ίδιο λόγο, δηλαδή για την παραγωγή «πρωτογενών πλεονασμάτων», **να παραμείνουν στα σημερινά επίπεδα**. Αυτό αφορά πρωτίστως τις κάθε είδους κοινωνικές δαπάνες, τις δαπάνες γισ συντάξεις και τις δαπάνες για τη συντήρη-

ση του κρατικού μηχανισμού με τη στενή και την ευρεία έννοιά του (μισθοδοσία εργαζόμενων στις λεγόμενες κεντρική και γενική κυβέρνηση). Πρέπει, μάλιστα, να σημειωθεί πως επειδή το πρόγραμμα δημόσιων επενδύσεων (ΠΔΕ) στα μνημονιακά χρόνια έχει καθηλωθεί κοντά στο μηδέν, μια σχετική αύξησή του, η οποία θα απαιτηθεί κατά τα μετα-μνημονιακά χρόνια, προκειμένου να «λαδωθεί» η μηχανή του ιδιωτικού καπιταλισμού, θα ασκεί ακόμη μεγαλύτερη πίεση στις υπόλοιπες κρατικές δαπάνες, μην επιτρέποντας περιθώρια αύξησης των κοινωνικών δαπανών.

Υπάρχουν, βέβαια, και οι ιδιωτικοποιήσεις. Αυτές, μολοντί τα πάντα έχουν βγει στο σφυρί, καρκινοβατούν. Από το 2011 που βγήκε το γενικό πωλητήριο, καμιά μνημονιακή χρονιά δεν πιάστηκε ο στόχος, με αποτέλεσμα να απαιτείται ακόμη πιο σκληρή δημοσιονομική πολιτική, προκειμένου η υστέρηση των ιδιωτικοποιήσεων να καλύπτεται από την αύξηση των εσόδων και τη μείωση των δαπανών. Αυτή η απογοητευτική για τους εμπνευστές των ιδιωτικοποιήσεων πορεία οφείλεται σε πολλούς παράγοντες. Η πολιτική αστάθεια στη χώρα και οι ψευτοαπειλές του ΣΥΡΙΖΑ δεν έπαιξαν τον κύριο ρόλο, για να μην πούμε ότι δεν έπαιξαν κανένα ρόλο. Τον κύριο ρόλο έπαιξε η κρίση του παγκόσμιου καπιταλισμού, που κάνει τους καπιταλιστές συγκερατημένους στον τομέα των επενδύσεων σε παραγωγικούς τομείς σε χώρες όπως η Ελλάδα. Ο τουρισμός, τον οποίο ο κακομοιριασμένος ελληνικός καπιταλισμός έχει βαφτίσει «βαριά βιομηχανία της χώρας», δεν μπορεί να σηκώσει το βάρος των ιδιωτικοποιήσεων. Μπορεί ο Λάτσης με άραβες συνεταίρους να πήρε «μπιρ παρά» το Ελληνικό, όμως το project απέχει ακόμα πολύ από την ανάπτυξή του.

Δεν πρέπει, όμως, να περάσει απαρατήρητο το γεγονός ότι δημιουργήθηκε μεν η λεγόμενη «μικρή ΔΕΗ» με στόχο την ιδιωτικοποίησή της, όμως κεφάλαια δεν έχουν επιδείξει μέχρι στιγμής ενδιαφέρον για επένδυση στην αγορά της. Επειδή στην Ευρώπη η καπιταλιστική ύφεση έκανε και πάλι την εμφάνισή της, μετά από μια τριετία ασθενέστατης ανάπτυξης, οι προοπτικές για προσέλκυση σημαντικών κεφαλαίων που θ' αγοράσουν τις προς πώληση κρατικές επιχειρήσεις δεν είναι καλές.

Και αν, όμως, υποθέσουμε ότι τα επόμενα χρόνια οι ιδιωτικοποιήσεις προχωρήσουν σύμφωνα με τους στόχους, τα κεφάλαια που θ' αντληθούν απ' αυτές θα πάνε κατευθείαν για την εξυπηρέτηση του χρέους, όπως έχει συμφωνηθεί με τους δανειστές. Το λεγόμενο «χρηματοδοτικό κενό» τα επόμενα χρόνια είναι τεράστιο και επομένως τα όποια έσοδα από ιδιωτικοποιήσεις το πολύ που μπορούν να προσφέρουν είναι κάποια μείωση του χρέους. Δεν πρόκειται να χρησιμοποιηθούν για να ελαφρύνουν τη δημοσιονομική πολιτική. Και επειδή ο ελληνικός καπιταλισμός δεν υπάρχει περίπτωση ν' αναπτύσσεται με ετήσιο ρυθμό 3,5% για τα επόμενα 7-8 χρόνια,

όπως προβλέπουν τα σχέδια που καταρτίστηκαν το φθινόπωρο του 2012, επομένως θα υπάρξουν περίοδοι υστέρησης στα δημόσια έσοδα, είναι παραπάνω από βέβαιο ότι η δημοσιονομική πολιτική θα κινείται σταθερά στη σφαίρα της πολύ σκληρής λιτότητας. Αλλωστε, οι διαχειριστές του συστήματος θεωρούν πως ο ελληνικός λαός έχει συνηθίσει στη δημοσιονομική βαρβαρότητα, οπότε η συνέχισή της δε θα αμφισβητηθεί ή, στο βαθμό που αμφισβητείται, θα μπορεί να ελεγχθεί με ασημαντα μέτρα κυρίως στον τομέα της φορολογικής πολιτικής.

Η σχετική καπιταλιστική ανάπτυξη, η οποία αναμένεται να κάνει την εμφάνισή της από το 2015, θα φέρει και μια σχετική μείωση της ανεργίας (με «μισές» θέσεις εργασίας και μεροκάματα στα σημερινά άθλια επίπεδα). Όταν όμως από το τίποτα θα μπουν στα εργατικά νοικοκυριά τα άθλια μεροκάματα ενός τμήματος των σημερινών ανέργων, μπορεί να λειτουργήσει η «λογική του χότζα». Ακόμη και αυτή η μικρή αύξηση του εισοδήματος των εργατικών νοικοκυριών, λόγω μείωσης της ανεργίας, θα χρησιμοποιηθεί ως άλλοθι για τη διατήρηση της δημοσιονομικής πολιτικής στα σημερινά επίπεδα σκληρότητας. Αν ένας σημερινός άνεργος εισφέρει σε μια εργατική οικογένεια 6.000 ευρώ το χρόνο, που σήμερα δεν υπάρχουν, αυτό για το κράτος θα είναι ένδειξη ότι αυτή η οικογένεια έχει μεγαλύτερη άνεση να πληρώσει τα διάφορα χαράτσια.

Τέλος, για να ολοκληρώσουμε με τη σκιαγράφηση της μετα-μνημονιακής πολιτικής, θα πρέπει ν' αναφερθούμε στους μισθούς και στις εργασιακές σχέσεις στον ιδιωτικό καπιταλιστικό τομέα. Αυτοί θα πρέπει να διατηρηθούν στα σημερινά επίπεδα, για μια σειρά λόγους, βασικότερος εκ των οποίων είναι η περιβόητη ανταγωνιστικότητα της οικονομίας. Η δειλή ανάπτυξη θα γίνει το βασικό ιδεολογικό όχημα για τη διατήρηση της κινεζοποίησης: «αν δεν κρατήσουμε τα μεροκάματα χαμηλά, δε θα γίνουν επενδύσεις και θα την πληρώσουν οι άνεργοι». Δεν είναι τυχαίο που ο Παναγόπουλος της ΓΣΕΕ βγήκε και διαφώνησε ανοιχτά με την εξαγγελία του ΣΥΡΙΖΑ για επαναφορά του βασικού μισθού στα 751 ευρώ, με επιχείρημα ότι έτσι θα κλείσουν επιχειρήσεις.

Ο ελληνικός καπιταλισμός είναι ένα ανοιχτό οικονομικό σύστημα, χωρίς προστατευτισμό. Αυτό που ονομάζεται «εθνική αναπτυξιακή πολιτική» δεν είναι παρά η στήριξη της ένταξης στο διεθνή καπιταλιστικό καταμερισμό της εργασίας, σύμφωνα με τις επιλογές της ελληνικής αστικής τάξης. Όταν σε βαριά βιομηχανία αναγορεύεται ο τουρισμός και αμέσως μετά έρχεται η παραγωγή «ποιοτικών αγροτικών προϊόντων», δε χρειαζόμαστε άλλη απόδειξη για το ότι η κινεζοποίηση δεν αποτελεί συγκυριακή (επιβεβλημένη από την κρίση), αλλά στρατηγική επιλογή της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας. Ο παραγωγικός και οικονομικός παρασιτισμός απαιτεί την κινεζοποίηση. Δεν πρόκειται για διαστροφή, αλλά για ανάγκη.

Πέτρος Γιώτης

Νομοσχέδιο για Ειδική Εκπαίδευση

Η πραγματικότητα καταρρίπτει τη δημαγωγία

Εξείλην είναι η δημαγωγία στο σχέδιο νόμου για την ειδική εκπαίδευση (αφορά άτομα με αναπηρία και ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες), που κατατέθηκε στη Βουλή.

Σε αντίθεση, βεβαίως, με τη σκληρή πραγματικότητα. Μόνο μια εικόνα αρκεί για να καταρρεύσει όλο το λαμπερό και στημένο σκηνικό: Το ξύλο που έφαγαν από τα ΜΑΤ άνθρωποι καθισμένοι σε αναπηρικά αμαξίδια, την ημέρα που πραγματοποιούσαν διαμαρτυρία στο Σύνταγμα.

Αλλά και στην εκπαίδευση η εικόνα βγάζει μόνο πίκρα και οργή. Τα ειδικά σχολεία υπολειμματούν, έχοντας τεράστιες ανάγκες σε εκπαιδευτικό και βοηθητικό προσωπικό. Οι ειδικές τάξεις, στο πλαίσιο του γενικού σχολείου, έχουν καταστεί είδος υπό εξαφάνιση, ενώ εκατοντάδες οργανικές θέσεις εκπαιδευτικών που εργάζονταν σ' αυτές έχουν μείνει κενές.

Το κράτος και το υπουργείο Παιδείας φρόντισαν από και-

ρό, στο όνομα δήθεν της αποφυγής της ιδρυματοποίησης, να εντάξουν πλήθος μαθητών με ειδικές ανάγκες στις σχολικές τάξεις της γενικής εκπαίδευσης. Εκεί τους πέταξαν κυριολεκτικά σα σκουπίδια, αφού δε φροντίζουν παράλληλα να τους στηρίξουν με ειδικό εκπαιδευτικό προσωπικό. Έτσι και οι μαθητές με τις ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες βαλτώνουν και ολόκληρη η τάξη βασανίζεται. Κάθε χρόνο εκατοντάδες είναι οι αιτήσεις που κάνουν τα σχολεία για την πρόσληψη εκπαιδευτικού προσωπικού παράλληλης στήριξης και από αυτές δεν ικανοποιούνται παρά ελάχιστες. Οι εκπαιδευτικοί παράλληλης στήριξης δεν αφοσιώνονται μόνο σε έναν μαθητή που τους έχει ανάγκη, αλλά γίνονται μπαλάντερ ανάμεσα σε πολλά σχολεία «καλύπτοντας» ταυτόχρονα πολλές περιπτώσεις.

Δε συζητούμε, βεβαίως, για τα εκπαιδευτικά προγράμματα, την υλικοτεχνική υποδομή, τις υποστηρικτικές δομές. Ειδικά για τους μαθητές με

ειδικές ανάγκες που διαχέονται σε όλες τις τάξεις του γενικού σχολείου, τα πράγματα είναι πολύ ζόρικα, αφού το υπουργείο Παιδείας θεωρεί ότι μπορούν να τα βγάλουν πέρα με μικρές προσαρμογές. Εδώ τα αναλυτικά προγράμματα και ο τρόπος που διεξάγεται η μαθησιακή διαδικασία στραγγαλίζουν τους «κανονικούς» μαθητές, φανταστείτε τώρα τι γίνεται με τα παιδιά με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες! Ας αφήσουμε δε, τις αξιολογικές κρίσεις και διαδικασίες που υψώνουν ανυπέρβλητους ταξικούς φραγμούς! Αλλά και τα αναλυτικά προγράμματα των ειδικών σχολείων δεν απέχουν σε φιλοσοφία από τα αναλυτικά προγράμματα του γενικού σχολείου, στοχεύοντας στην εκπαίδευση του ανθρώπου της «μερικής δεξιότητας», στη διαπαιδαγώγηση του υποταγμένου ανθρώπου.

Όλα αυτά πρέπει να τα δει κανείς και στο πλαίσιο του νέου προϋπολογισμού για την Παιδεία, που ορίζει τις σχετικές δαπάνες στο εξευτελιστικό 2% του ΑΕΠ.

Τα ΚΕΔΥ (Κέντρα Διάγνωσης και Υποστήριξης), που είναι αρμόδια για τη διάγνωση, αξιολόγηση, αποτύπωση των εκπαιδευτικών αναγκών και τη συστηματική παιδαγωγική παρέμβαση με εξειδικευμένα και κατάλληλα προσαρμοσμένα εκπαιδευτικά εργαλεία και προγράμματα, μπορούν να ανταποκριθούν μόνο στην

κατάρτιση εκθέσεων αξιολόγησης, ενώ το έργο της υποστήριξης είναι ανύπαρκτο, καθώς δεν υπάρχει η κατάλληλη υποδομή και το απαραίτητο προσωπικό. Χιλιάδες παιδιά με ειδικές ανάγκες που καταφεύγουν για αξιολόγηση στα ΚΕΔΥ, στη συνέχεια μένουν μετέωρα, αφού οι οικογένειές τους δε μπορούν να ανταποκριθούν στο αυξημένο κόστος που επιβάλλει η παρακολούθηση ειδικών προγραμμάτων σε ιδιωτικά κέντρα.

Πώς αντιμετωπίζεται από το νομοσχέδιο η ζοφερή αυτή κατάσταση; Με την ίδια πρακτική που ακολουθούνταν μέχρι τώρα, αφού τα ωραία λόγια δεν κοστίζουν.

Τα πραγματικά εκπαιδευτικά προβλήματα των μαθητών με αναπηρία και ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες παραμένουν άλυτα. Συνεχίζεται η τακτική της παράλληλης στήριξης, που δημιουργεί την ψευδαίσθηση της κάλυψης των ειδικών εκπαιδευτικών αναγκών των μαθητών. Μάλιστα το σχέδιο νόμου φροντίζει να κατάρτιζε λίστες προτεραιότητας με τους μαθητές που έχουν ανάγκη παράλληλης στήριξης, ώστε να επιλέγονται μόνο οι απολύτως βαριές περιπτώσεις: «... Στη συνέχεια τα ΚΕΔΥ και εφ' όσον οι διαθέσιμες πιστώσεις παράλληλης στήριξης, είναι λιγότερες από τις εγκεκριμένες αιτήσεις, καταρτίζουν υποχρεωτικά αξιολογικό πίνακα με σειρά προτεραιοί-

τητας των μαθητών, που έχουν μεγαλύτερη ανάγκη έγκρισης χορήγησης παράλληλης στήριξης» (άρθρο 6, παράγρ. 2β). Οι άλλοι, προφανώς, ρίχνονται στον Καιάδα!

Στο σχέδιο νόμου υπάρχει πρόβλεψη (άρθρο 6, παράγρ. 1β) για τη μείωση του αριθμού των μαθητών (μέχρι 21 στην πρωτοβάθμια, μέχρι 23 στη δευτεροβάθμια) στις τάξεις του γενικού σχολείου που έχουν μαθητή με ειδικές ανάγκες, χωρίς παράλληλη στήριξη. «Στα τμήματα που φοιτούν μαθητές με διαγνωσμένη από αρμόδιο δημόσιο φορέα (ΚΕΔΥ, Υγειονομική Επιτροπή ή Δημόσιο Νοσοκομείο) αναπηρία και ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες, και στα οποία έχει συμπληρωθεί ο μέγιστος αριθμός μαθητών, ο αριθμός αυτός μειώνεται σε αναλογία για κάθε μαθητή με αναπηρία και ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες που δεν υποστηρίζονται από παράλληλη στήριξη κατά τρεις μαθητές λιγότερους και οι μαθητές κατανέμονται εξίσου στα τμήματα της ίδια τάξης κατόπιν απόφασης του Συλλόγου Διδασκόντων της σχολικής μονάδας και έγκρισης του αρμόδιου Σχολικού Συμβούλου. Σε κάθε περίπτωση, η κατά τα ανωτέρω μείωση του αριθμού των μαθητών ανά τμήμα θα φθάνει έως του αριθμού των 21 μαθητών, όταν πρόκειται για την πρωτοβάθμια εκπαίδευση και έως του αριθμού των 23 μαθητών, όταν

πρόκειται για τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση». Πλην, όμως, και αυτή η διάταξη είναι «κοροϊβή», αφού στη συνέχεια του άρθρου προβλέπεται ειδική αναπηρία για να εφαρμοστεί το μέτρο της μείωσης των μαθητών: «Το μέτρο της μείωσης εφαρμόζεται μόνο στις περιπτώσεις μαθητών με διάχυτες αναπτυξιακές διαταραχές (φάσμα αυτισμού), ψυχικές διαταραχές, πολλαπλές αναπηρίες, νοητική αναπηρία, εγκεφαλική παράλυση, σύνδρομο και σπάνιες ασθένειες. Τα ανωτέρω ισχύουν αναλογικά και για την Τεχνική-Επαγγελματική Εκπαίδευση».

Πουθενά στο νομοσχέδιο δεν υπάρχει πρόβλεψη για την πρόσληψη των απαραίτητων εκπαιδευτικών, ενώ θυμίζουμε ότι ακυρώθηκε και ο διαγωνισμός του ΑΣΕΠ για την πρόσληψη εκπαιδευτικών Ειδικής Αγωγής.

Από την άλλη, καθιερώνονται και πάλι οι εκπαιδευτικοί πολλών ταχυτήτων, ενώ αφήνεται ανοιχτό το παράθυρο για την απασχόληση εκπαιδευτικών με «επιμόρφωση» σε ταχύρρυθμα σεμινάρια ειδικής αγωγής επί πληρωμή. Κοντολογίς, το σχέδιο νόμου είναι κομμένο και ραμμένο στον καμβά της σκληρής δημοσιονομικής πειθαρχίας που επιτάσσουν τα Μνημόνια και δεν ανταποκρίνεται στις πραγματικές ανάγκες των μαθητών με αναπηρία και ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες.

Άδεια στα κολλέγια να ψαρεύουν πελάτες από τα δημόσια Λύκεια

Δεν αρκεί που τα μαγαζιά των εμπόρων της γνώσης, τα κολλέγια, που συνεργάζονται με πανεπιστήμια του εξωτερικού, έχουν καταστεί στην πράξη ιδιωτικά πανεπιστήμια, αναμένοντας και την πολυπόθητη αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος για να καταστεί η αναγνώρισή τους ως ισότιμων με τα δημόσια πανεπιστήμια και τυπική.

Τώρα, ο Λοβέρδος τους δίνει άδεια να μπαίνουν στα δημόσια Λύκεια, να παρουσιάζουν την «πραμμίατα» τους και να ψαρεύουν μελλοντικούς πελάτες από τα παιδιά των σχετικά εύπορων στρωμάτων. Η αρχή έγινε με την άδεια που δόθηκε από το υπουργείο Παιδείας στο Αμερικανικό Κολλέγιο (Deere). Στη συνέχεια, το υπουργείο επανήλθε με νέο έγγραφο, γενικεύοντας το μέτρο, αφού φαίνεται πρυτάνευσε η σκέψη την «πίτα» να μην την φάνε μόνοι τους οι του Αμερικανικού Κολλεγίου.

Ιδού το κατάπτυστο και λακέδικο έγγραφο του υπουργείου Παιδείας:

«Σε συνέχεια του με αρ. πρωτ. 199648/Δ7/09-12-2014 εγγράφου του Αυτοτελούς Τμήματος Επαγγελματικού Προσανατολισμού της Γενικής Δ/νσης Σπουδών Α/θμιας και Β/θμιας Εκπ/σης του Υπουργείου Παιδείας και Θρησκευμάτων, διευκρινίζουμε ότι κατόπιν θετικής γνωμοδότησης του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής (ΙΕΠ) και σε απάντηση στο υπ'αρ. πρωτ. 120200/29-07-2014 αίτημά σας, εγκρίνεται η πραγματοποίηση επισκέψεων από φορείς, όπως το Αμερικανικό Κολλέγιο Ελλάδας, σε Λύκεια ανά την ελληνική επικράτεια για το σχολικό έτος 2014-2015, μόνο ύστερα από πρόσκληση των ΚΕΣΥΠ, των συμβούλων ΣΕΠ και των παιδαγωγικών ομάδων των Λυκείων που υλοποιούν προγράμματα στο πλαίσιο των δράσεων Αγωγής Σταδιοδρομίας (Α.Σ.), εφόσον οι δραστηριότητες που προσφέρονται από τους φορείς εμπίπτουν θεματικά και υποστηρίζουν ουσιαστικά τις δραστηριότητες που υλοποιούνται από τους ανωτέρω.

Σε κάθε περίπτωση, οι επισκέψεις στα σχολεία θα πραγματοποιούνται σε συνεργασία με τους Διευθυντές των Λυκείων και τους υπευθύνους ΣΕΠ των Κέντρων Συμβουλευτικής και Προσανατολισμού (ΚΕΣΥΠ).

Επισημαίνεται ότι δεν επιτρέπεται η διανομή διαφημιστικού υλικού.

Η ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΗ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΣΠΟΥΔΩΝ Π/ΘΜΙΑΣ ΚΑΙ Δ/ΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΜΠΑΡΛΑ»

Ξεφτίλες εργατοπατέρες

Η ΓΣΕΕ ανακοίνωσε με καμάρι ότι «επιστολή στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και συγκεκριμένα στον Πωλ Τόμσεν απέστειλε, μετά από παρέμβαση της ΓΣΕΕ, η Γενική Γραμματέας της Διεθνούς Συνδικαλιστικής Συνομοσπονδίας Ζάρον Μπάρροου.

Στην επιστολή εκφράζεται η έντονη ανησυχία της ΓΣΕΕ, την οποία φυσικά συμμερίζεται η Διεθνής Συνδικαλιστική Συνομοσπονδία, για τις νέες σκληρές απαιτήσεις της τρόικας, τονίζεται η αποτυχία των μνημονιακών πολιτικών που είχαν ως αποτέλεσμα την αύξηση της φτώχειας και των ανισοτήτων στη χώρα μας και ζητείται άμεσα εφαρμογή μια νέας στρατηγικής που θα στηρίζεται στην ανάπτυξη, στη δημιουργία παραγωγικών θέσεων εργασίας και φυσικά στην κοινωνική προστασία».

Επειδή κάποιοι ίσως να νομίσουν ότι στάλθηκε κάποια μαχητική επιστολή διαμαρτυρίας και καταγγελίας, θα πα-

ραθέσουμε την εισαγωγή και την κατακλείδα της επιστολής:

«Θέμα: Αιρεσιμότητα της εργασιακής και κοινωνικής πολιτικής στο πρόγραμμα δανειοδότησης του ΔΝΤ για την Ελλάδα

Αγαπητέ Κε Τόμσεν,

Θα ήθελα πρώτον να σας συγχαρώ για το διορισμό σας τον προηγούμενο μήνα στη θέση του Διευθυντή Ευρωπαϊκού Τμήματος του ΔΝΤ.

Σας γράφω για να εκφράσω

την ανησυχία μας για ορισμένους πιθανούς όρους που θέτει το ΔΝΤ και οι εταίροι του στην Ευρωπαϊκή «Τρόικα» για τη συνέχιση της καταβολής δόσεων στο πλαίσιο του τρέχοντος δανειοδοτικού προγράμματος ΔΝΤ-ΕΕ-ΕΚΤ για την Ελλάδα ή τη σύναψη νέων συμφωνιών (...)

Καθώς η Ελλάδα εισέρχεται σε μια νέα περίοδο αβεβαιότητας, σας ζητώ να σκεφτείτε το τρομακτικό βάρος που κλήθηκαν να επωμιστούν οι Έλληνες εργαζόμενοι τα προηγούμενα

επτά χρόνια και να στηρίζετε μια αναπτυξιακή στρατηγική που θα βασίζεται στις επενδύσεις, τις παραγωγικές θέσεις εργασίας και την ενισχυμένη κοινωνική προστασία. Η ΔΣΣ, μέσα από το γραφείο μας στην Ουάσιγγτον ή από εμένα την ίδια και με τη σύμπραξη της ΓΣΕΕ που είναι οργάνωση μέλος μας, με χαρά θα συμμετείχαμε σε συζητήσεις μαζί σας σχετικά με τα παραπάνω θέματα και για τους τρόπους με τους οποίους το ΔΝΤ θα μπορούσε να στηρίξει μια ανάπτυξη με έντονη αύξηση της απασχόλησης και χωρίς αποκλεισμούς.

Με τιμή

Ζάρον Μπάρροου

Γενική Γραμματέας ΔΣΣ».

Ζητούν συνάντηση με τον Τόμσεν για να συζητήσουν μαζί του πώς το ΔΝΤ θα βοηθήσει για να υπάρξει ανάπτυξη «με έντονη αύξηση της απασχόλησης και χωρίς αποκλεισμούς». Σαν φόρου υποτελείς ηγεμόνες που απευθύνονται στον σουλτάνο τους.

Ενα από τα επιχειρήματα αυτών που πιστεύουν ότι μία εξαρτημένη χώρα μπορεί να γλιτώσει από τα νύχια των πιστωτών της, ακολουθώντας μία «περήφανη» εξωτερική πολιτική, είναι το παράδειγμα της Αργεντινής. Εκεί, ισχυρίζονται, σε αντίθεση με τις προηγούμενες, υποταγμένες στο ξένο κεφάλαιο κυβερνήσεις, η σημερινή κυβέρνηση της Κριστίνα Κίρχνερ αντιστέκεται και πετυχαίνει καλυτέρευση του βιοτικού επιπέδου του λαού, έχοντας καταφέρει να κερδίσει τη συναίνεση τω πιστωτών σε ένα άλλο πρόγραμμα διαχείρισης του καπιταλισμού. Ενα πρόγραμμα «ανθρώπινο», που μπορεί να μη φέρνει την κοινωνική δικαιοσύνη, πετυχαίνει όμως μια ανακούφιση των φτωχών λαϊκών μαζών, σε αντίθεση με τις νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις που σκύβουν τη μέση.

Αν εξετάσει όμως κανείς πιο συγκεκριμένα το παράδειγμα της Αργεντινής, θα διαπιστώσει ότι η σημερινή πολιτική δεν αποτελεί κάποια «νησί-δα» στον καπιταλιστικό μεσαίωνα του διεθνούς καταμερισμού εργασίας, αλλά έναν ελιγμό του ίδιου του συστήματος, προκειμένου να τιθασεύσει τις αντιδράσεις (οι οποίες στην περίπτωση της Αργεντινής ήταν ιδιαίτερα σκληρές και βίαιες). Αυτός ο ελιγμός οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια σε επανάληψη του ίδιου κύκλου. Από την ανάκαμψη στη συσσώρευση νέων ελλειμμάτων και σε νέα έφοδο κατά των λαϊκών δικαιωμάτων. Μπορεί αυτή τη στιγμή ο λαός της Αργεντινής να φαίνεται ότι δεν κινδυνεύει από την επανάληψη της έξαρσης της φτώχειας, που λίγο πριν την πτώχευσή της, το 2001, είχε πάρει εκρηκτικές διαστάσεις, αυτό όμως δε σημαίνει ότι δε θα βαδίζει στα ίδια μονοπάτια στο μέλλον.

Από την «ανάπτυξη» στην πτώχευση

Από το 1991 μέχρι το 1997 η Αργεντινή ήταν μία από τις πιο γοργά αναπτυσσόμενες οικονομίες στην Λατινική Αμερική, αποτελώντας τη δεύτερη μεγαλύτερη οικονομία της. Μαζί με την ανάπτυξη αυξανόταν και το δημόσιο χρέος που από 29% του ΑΕΠ το 1993 έφτασε στο 41% το 1998, για να εκτιναχτεί στο 64% του ΑΕΠ στο τέλος του 2001, όταν η χώρα κήρυξε πτώχευση μετά την κίνηση του ΔΝΤ να παγώσει το δάνειο των 1.3 δισ. δολαρίων, προκαλώντας τέτοια άνοδο των επιτοκίων δανεισμού που οδήγησε στην πτώχευση.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που χρεοκοπούσε η Αργεντινή. Μέσα στα τελευταία 175 χρόνια, η Αργεντινή έχει κηρύξει πτώχευση πέντε φορές, για να βυθιστεί ξανά στο βούρκο του χρέους μετά από κάθε «ανάκαμψη».

Οι ιδιωτικοποιήσεις που προώθησε η τότε κυβέρνηση Μένεμ, που υποτίθεται ότι θα μείωναν το χρέος, δεν επέφεραν τα αναμενόμενα αποτελέσματα. Την εποχή της «ανάπτυξης», το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο βούτηξε με τα μούτρα στο ψαχνό, είτε δανειζοντας τη χώρα είτε «ασφαλιζόντας» τα ομόλογά της.

Το κράτος κατέφευγε στο δανεισμό για έναν ακόμη λόγο. Προκειμένου να αντιμετωπίσει τον πληθωρισμό. Ο υπουργός Οικονομικών Ντομίγκο Καβάλιο προχώρησε το 1991 στο «κλείδωμα» της ισοτιμίας του εθνικού νομίσματος (πέσο) με το δολάριο σε αναλογία ένα προς ένα (κάτι σαν την

Αντίσταση μέσω εκλογών ή εξεγέρσεων;

Το παράδειγμα της Αργεντινής (1)

εισαγωγή του ευρώ στη χώρα μας). Ετσι, η κυβέρνηση δεν μπορούσε να «κόψει» χρήμα και να κάνει νομισματική πολιτική, με αποτέλεσμα να διογκώνεται ο δανεισμός που έφτασε στα 132 δισ. δολάρια.

Το ξέσπασμα της κρίσης

Το ξέσπασμα της κρίσης ήταν ζητήμα χρόνου. Με τα επιτόκια δανεισμού συνεχώς να ανεβαίνουν, ξεπερνώντας το 10% λίγες μέρες πριν την κήρυξη πτώχευσης, η κυβέρνηση Ντε Λα Ρούα πήρε έκτακτα οικονομικά μέτρα. Πάγωσε τις αναλήψεις από τις τράπεζες, μείωσε τους μισθούς των δημόσιων υπάλληλων και θέσπισε μέτρα λιτότητας για να «εξευμενίσει» τις «αγορές», δηλαδή να πείσει το χρηματιστικό κεφάλαιο ότι θα μπορέσει να αποπληρώσει τα τοκοχρεολύσια. Τη στιγμή που η ανεργία εκτινασσόταν κοντά στο 20% και το ποσοστό φτώχειας στο 50% (!), ο υπουργός Οικονομικών εισήγαγε περικοπές στα δημόσια έξοδα της τάξης του 20%. Οι περικοπές αυτές αφορούσαν μόνο τους μισθούς των δημόσιων υπάλληλων και τις συντάξεις.

Ηταν το όγδοο πακέτο λιτότητας που έπαιρνε η κυβέρνηση τα δύο τελευταία χρόνια. Στους δρόμους του Μπουένος Αιρες ξέσπασαν διαδηλώσεις και λεηλασίες καταστημάτων. Από την οργή του κόσμου δε γλίτωσε ούτε ο ίδιος ο πρόεδρος Ντε Λα Ρούα που έφυγε σαν τον κλέφτη από κυβερνητική σύσκεψη, με τους διαδηλωτές απ' έξω να πετάνε αυγά και πέτρες. Ο Ντε Λα Ρούα παραιτήθηκε και ξέσπασε πολιτική κρίση. Οι επόμενοι τρεις πρόεδροι δεν έμειναν στη θέση τους για περισσότερο από μερικές μέρες. Ο τέταρτος, ο περονιστής Εδουάρδο Ντουάλτε ανέβηκε στην εξουσία στις αρχές του νέου χρόνου (2002).

Η απάντηση των κυβερνώντων

Το πρώτο πράγμα που έκανε ο Ντουάλτε ήταν να αποδεσμεύσει το πέσο από το δολάριο. Αυτό είχε ως συνέπεια την άμεση υποτίμηση του πρώτου κατά 30%, για να καταρρεύσει σταδιακά στο 1/3 της αρχικής αξίας του.

Ο Ντουάλτε πήρε ορισμένα μέτρα

«στηρίξης» των πιο φτωχών στρωμάτων του πληθυσμού, χωρίς όμως να μπορέσει να τιθασεύσει το κίνημα και τις λεηλασίες που συνεχίζονταν και μέσα στο 2002. Οι εικόνες των εξαθλιωμένων Αργεντινών που επιτίθονταν σε φορτηγό με αγελάδες το Μάρτη του 2002 έκαναν το γύρο του κόσμου.

Αν δεν... καίγονταν το πελεκούδι από τους εξαγριωμένους διαδηλωτές που προκάλεσαν τέτοια πολιτική κρίση που οδήγησε στην εναλλαγή πέντε προέδρων μέσα σε λιγότερο από δύο βδομάδες (21/12/2001 - 2/1/2002), ο λαός της Αργεντινής θα πλήρωνε μέχρι τελευταίας δεκάρας τα χρέη με τα τοκογλυφικά επιτόκια (της τάξης άνω του 10%) και η κυβέρνηση θα είχε κάνει πράξη όλες τις «τολμηρές» προτάσεις του ΔΝΤ που αναφέραμε παραπάνω.

Όμως η λαϊκή αγανάκτηση έκανε ορισμένους πιστωτές της Αργεντινής να αναγκαστούν να διαγράψουν μέρος των χρεών της, γιατί διακινδύνευαν κάτι περισσότερο: να τα χάσουν όλα. Ορισμένοι όμως δεν δέχτηκαν να τα διαγράψουν, κάτι για το οποίο θα μιλήσουμε παρακάτω.

Ανοίγοντας μία παρένθεση, αναφέρουμε ότι η Αργεντινή δεν κήρυξε το χρέος της «απεχθές», αν και θα μπορούσε να το κάνει καταγγέλλοντας τα δάνεια του στρατιωτικού πραξικοπήματος. Σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, μία χώρα μπορεί να κηρύξει το χρέος της «απεχθές» (odious), όταν έχει βάσιμους λόγους να υποστηρίξει ότι το χρέος αυτό οφείλεται σε δάνεια που συνάφθηκαν με παράνομο τρόπο είτε από δικτατορικά καθεστώτα είτε εις βάρος της χώρας. Ο όρος εισήχθη στο διεθνές δίκαιο από τον Alexander Naum Sak, στις αρχές του 20ού αιώνα και χρησιμοποιήθηκε από τις ΗΠΑ εναντίον της Ισπανίας για το αποικιοκρατικό χρέος του 1903. Ενα από τα πιο πρόσφατα παραδείγματα είναι το Εκουαδόρ, όπου ο πρόεδρος της χώρας Ραφαέλ Κορέα κήρυξε το 2008 παύση πληρωμών για το «ανήθικο χρέος» των προηγούμενων διεφθαρμένων κυβερνήσεων.

Το «κούρεμα»

Αυτό που έκανε η Αργεντινή ήταν να προχωρήσει στην αναδιάρθρωση του

χρέους (το γνωστό μας «κούρεμα») καλώντας τους πιστωτές να ανταλλάξουν τα ομόλογα που είχαν καταπέσει (δεν είχαν πλέον κανένα αντίκρισμα) με νέα. Η προσφορά ανταλλαγής ανακοινώθηκε στις 14 Γενάρη του 2005. Δόθηκε προθεσμία λίγο παραπάνω από ένα μήνα (μέχρι τις 25 Φλεβάρη 2005) στους πιστωτές που κατείχαν τα χρεοκοπημένα ομόλογα 152 διαφορετικών τύπων και αξίας περίπου 100 δισ. δολαρίων, που είχαν συσσωρευτεί τις τρεις τελευταίες δεκαετίες, να τα ανταλλάξουν με νέα κρατικά ομόλογα, με ημερομηνίες λήξης 30, 35 και 42 ετών, με διαγραφή περίπου του 60% των ονομαστικών αξιών τους.

Στις 18 Μάρτη του 2005, η κυβέρνηση ανακοίνωσε ότι η συμμετοχή των ομολογιούχων στην ανταλλαγή που η ίδια πρότεινε έφτασε το 76,15%, αντιπροσωπεύοντας ομόλογα αξίας 62.2 δισ. δολαρίων. Η ανταλλαγή έγινε στις 2 Ιούνη του 2005.

Αν αναλογιστούμε ότι το συνολικό κρατικό χρέος της Αργεντινής το Δεκέμβρη του 2003 ανερχόταν στα 188.6

δισ. δολάρια κι ότι τα 152 είδη ομολόγων που προτεινόταν για ανταλλαγή ανέρχονταν σε 104.1 δισ. δολάρια (δηλαδή το 55% του συνόλου), αυτά που ανταλλάχθηκαν τελικά (62.2 δισ.) αντιστοιχούσαν μόλις στο ένα τρίτο του συνολικού χρέους. Πάντως, σαν συνέπεια της «αναδιάρθρωσης» του χρέους, το ποσοστό του χρέους της Αργεντινής μειώθηκε στο 72% του ΑΕΠ από 147% που ήταν το 2002.

Νέα κατάσταση

Το «κούρεμα» του χρέους και οι νέες κυβερνήσεις που σχηματίστηκαν έδωσαν μια «ανάσα» στον καπιταλισμό της Αργεντινής. Περιθώρια για περεταίρω επίθεση στα λαϊκά δικαιώματα δεν υπήρχαν, καθώς η φτώχεια είχε εκτιναχτεί σε δυσθεώρητα επίπεδα (της τάξης του 50%), επομένως έπρεπε να υπάρξει μια χαλάρωση. Οι σοσιαλδημοκρατικού τύπου κυβερνήσεις ήταν ότι πρέπει για να διαχειριστούν τη νέα κατάσταση, χειραγωγώντας το λαϊκό κίνημα και οδηγώντας το σε ανώδυνα μονοπάτια. Φυσικά, δεν ξερίζωσαν την αιτία των κρίσεων, ούτε εξασφάλισαν ότι δε θα επαναληφθεί αυτό που τόσες φορές έγινε στο παρελθόν: μια ακόμα χρεοκοπία. Συνέβη το αντίθετο, για το οποίο θα μιλήσουμε στο επόμενο φύλλο.

Κώστας Βάρλας

Στο επόμενο: Σοσιαλδημοκρατική διαχείριση στο πλαίσιο του καπιταλισμού. Μπορεί να αποτρέψει μία ακόμα όζυνση της κρίσης;

Στο βωμό του κέρδους

Κόλαφος για τους θιασώτες των ιδιωτικοποιήσεων ήταν η έκθεση της οργάνωσης Corporate Watch, που δημοσιεύτηκε στις αρχές του μήνα, για τις συνέπειες των ιδιωτικοποιήσεων στους καταναλωτές (βλ. <http://www.corporatewatch.org/news/2014/dec/08/energy-rail-and-water-privatisation-costs-uk-households-%C2%A3250-year>). Σύμφωνα με την έκθεση, οι ιδιωτικοποιήσεις κοστίζουν 250 λίρες (315 ευρώ) το χρόνο για κάθε νοικοκυριό της Μεγάλης Βρετανίας. Αντίθετα, οι διάφοροι επενδυτές κονομάνε γύρω στα 12 δισ. λίρες το χρόνο από τις μετοχές και τα ομόλογα των εταιριών αυτών.

Μήπως όμως οι υπηρεσίες που προσφέρουν είναι καλύτερης ποιότητας; Η έκθεση απαντά: «Ποτέ τα παράπονα δεν ήταν τόσα πολλά κατά των εταιριών αερίου και ηλεκτρισμού, το 22% των δικτύων των εταιριών υδροδότησης είχε διαρροές, ενώ ο μέσος όρος ηλικίας των τρέινων είναι μεγαλύτερος από αυτόν που ήταν πριν την ιδιωτικοποίηση. Οι τιμές και τα τέλη εξακολουθούν να αυξάνονται περισσότερο από τα εισοδήματα, κάνοντας αυτές τις ζωτικές υπηρεσίες απρόσιτες για πολλούς».

Κι όλα αυτά, επιβαρύνοντας συνεχώς τις τσέπες των νοικοκυριών αφού: «Για να ικανοποιήσουν τις προσδοκίες των επενδυτών, οι λογαριασμοί και τα τέλη που τους επιβάρυναν από τις ιδιωτικοποιημένες επιχειρήσεις συνεχίζουν να ξεπερνούν τον πληθωρισμό. Μεταξύ 2007 και 2013 οι λογαριασμοί αερίου και ηλεκτρισμού αυξήθηκαν κατά 41% και 20% αντίστοιχα σε πραγματικούς όρους. Σε πραγματικούς όρους αυξήθηκαν και οι λογαριασμοί του νερού κατά 50% από τότε που ιδιωτικοποιήθηκε, ενώ τα τέλη των σιδηροδρομικών μεταφορών αυξήθηκαν κατά 25% από το 1995».

Ο υποτιθέμενος ανταγωνισμός που θα έριχνε τις τιμές είναι μία απάτη στην εποχή του μονοπωλιακού καπιταλισμού, πράγμα που επιβεβαιώνει η έκθεση: «Το κλασικό επιχείρημα για την ιδιωτικοποίηση είναι ότι ο ανταγωνισμός μεταξύ ενός εύρους προμηθευτών για τους καταναλωτές, τους αναγκάζει όλους να δώσουν καλύτερες και πιο φτηνές υπηρεσίες. Όμως οι παροχές νερού, πολλές από τις διαδρομές των σιδηροδρόμων, τα δίκτυα μεταφοράς και διανομής ηλεκτρισμού και αερίου είναι "φυσικά μονοπώλια": μόνο μία εταιρία λειτουργεί αυτές τις υπηρεσίες σε κάθε ξεχωριστή περιοχή, χωρίς ανταγωνισμό. Ακόμα και στον υποτιθέμενο ανταγωνισμό στην ενεργειακή αγορά κατοικίας, οι έξι μεγαλύτερες εταιρίες ελέγχουν το 90% της αγοράς και είναι υπό διερεύνηση τώρα η εναρμόνιση των τιμών (σ.σ. μεταξύ τους)».

Η έκθεση αναφέρει επίσης, ότι πέρα από τα κλασικά έξοδα, η ιδιωτικοποίηση γέννησε νέα έξοδα. Αυτά της διαφήμισης ή των εργατοωρών που χάνονται για τους διαγωνισμούς προκειμένου να πάρουν ένα έργο. Τα χρήματα που έχουν δοθεί σε μανατζεραίους και διευθυντάδες έχουν αυξηθεί κατά 56%, καθώς πολλές λειτουργίες που παλαιότερα γίνονταν από το δημόσιο διασπώνται σε ξεχωριστές εταιρίες, οι οποίες χρειάζονται το προσωπικό αυτό για να τις φέρουν εις πέρας. Αυτός ο διασκορπισμός φτάνει σύμφωνα με τους υπολογισμούς του Transport for Quality of Life research group το 1 δισ. λίρες το χρόνο, μόνο για τους σιδηρόδρομους!

οικονομική εξόρμηση για τη στήριξη της «Κ»

Οκτώβρης 2014-Φλεβάρης 2015

Αριθμός λογαριασμού ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

100/87804638

Κανένα στοιχείο έκπληξης δεν περιείχε η κυριακάτικη πρόταση Σαμαρά. Ούτε ως προς το περιεχόμενό της ούτε ως προς το χρόνο εκδήλωσής της. Ο Σαμαράς έπρεπε να κάνει μια πρόταση, για να μην βρεθεί απομονωμένος και για να αποσείσει την κατηγορία ότι οδηγεί σκόπιμα τις εξελίξεις σε αδιέξοδο και εκλογές, και έπρεπε να την κάνει εκείνη τη μέρα, και για να υπάρχει ένα διήμερο μέχρι τη δεύτερη ψηφοφορία και για να σκεπάσει την μπόχα από την υπόθεση Χαϊκάλη, που θέλοντας και μη ακουμπούσε και τον ίδιο.

έδρου, ολοκλήρωση των διαπραγματεύσεων με την τρόικα και το Eurogroup, συνταγματική αναθεώρηση, εκλογές στα τέλη του 2015.

Ο πρώτος που έσπευσε να πεταχτεί (σαν πορδοβούλωμα) ήταν ο Στ. Θεοδωράκης, ο οποίος δήλωσε ότι ο Σαμαράς με καθυστέρηση αποδέχεται την πρόταση του Ποταμιού! Ο Θεοδωράκης θέλει εκλογές γρήγορα (όσο ακόμη λειτουργεί η παραμύθα που πουλάει στην πολιτική πιάτσα), δεν μπορεί όμως να πάει κόντρα ούτε στους εκδότες που του 'φτιαξαν το κόμμα ούτε στην ομάδα Λυκούδη που θέλει

τερες εκλογές του 2012 και να σχηματίσει μια θνησιγενή κυβέρνηση με τους Βενιζέλο και Κουβέλη.

Και ο Καμμένος, επίσης, δεν υπήρχε περίπτωση να δηλώσει συναίνεση. Αν το έκανε, το κόμμα του ενδεχομένως να μην έφτανε στις εκλογές στα τέλη του 2015. Τώρα, παρά το μπάχαλο που προκάλεσε και παρά τον κίνδυνο να χάσει βουλευτές στην τρίτη ψηφοφορία, έχει μια ελπίδα να πιάσει οριακά το 3% και να εξασφαλίσει άλλη μια βουλευτική θητεία, ενδεχομένως και ως αρχηγός κόμματος (αν φτιάξει κοινοβουλευτική

Οι μόνες ουσιαστικές προσθήκες είναι η Ιατρίδη και ο Κουράκος. Βέβαια, το +8 σε σχέση με την πρώτη ψηφοφορία δημιουργεί ένα θετικό κλίμα, αφού πλέον η κυβερνητική πλευρά έχει προσθέσει 13 στους 155 βουλευτές που έχει. Κάλυψε, δηλαδή, το μισό δρόμο μέχρι τους 180. Ομως η απόσταση είναι ακόμη πολύ μεγάλη και τα τελευταία μέτρα είναι τα πιο δύσκολα.

Μπορεί η συγκυβέρνηση να υπολογίζει στη Φούντα, που ανεξαρτητοποιήθηκε από το ΔΗΜΑΡ το πρωί της δεύτερης ψηφοφορίας, και στον Ψύρρα,

βαθύ κόκκινο

Πρώιμες συμμαχίες

Αν ρωτήσεις έναν εργαζόμενο ποιο είναι αυτή την περίοδο το πιο επιθετικό τμήμα της ελληνικής κεφαλαιοκρατίας, δε θα δυσκολευτεί να σου απαντήσει «οι μεγαλοξενοδόχοι». Το έχει πει ακόμη και η εξωνημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Κάποια στιγμή και ο Δασκαλόπουλος του ΣΕΒ άφησε υπαινιγμούς ότι η ηγεσία των μεγαλοξενοδόχων (ΣΕΤΕ) έκανε ξεχωριστές συναντήσεις με την τρόικα και ήταν αυτή που υπαγόρευσε το αίτημα να τσακιστεί ο κατώτατος μισθός.

Δεν είναι επιστημονικά σωστό, βέβαια, να χωρίζεις τους καπιταλιστές σε περισσότερο και λιγότερο επιθετικούς, σε επίπεδο άμεσης πολιτικής, όμως, τέτοιοι διαχωρισμοί γίνονται και καλώς γίνονται, όταν εξυπηρετούν την καλύτερη γνώση των ταξικών συσχετισμών και το σχεδιασμό της ταξικής πάλης.

Η αναφορά στο συνδικάτο των μεγαλοξενοδόχων σ' αυτό το σημείωμα δε γίνεται από τη σκοπιά κάποιου ταξικού σχεδιασμού, αλλά για έναν πολύ πιο πεζό λόγο. Αυτό το συνδικάτο, εκπροσωπούμενο στο ψηλότερο επίπεδο (από τον πρόεδρό του) πήρε μέρος στην πολιτική φιέστα που οργάνωσε ο ΣΥΡΙΖΑ για να παρουσιάσει τις θέσεις του για τον τουρισμό και το γεγονός προκάλεσε έκπληξη γιατί η ηγεσία των μεγαλοξενοδόχων παραδοσιακά πρόσκειται στη Δεξιά.

Οχι μόνο παρευρέθηκαν οι μεγαλοξενοδόχοι στην εκδήλωση του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά ο πρόεδρός του, γνωστός για τη στενή πολιτική φιλία του με τον Κ. Καραμανλή και τα «γαλάζια» αισθήματά του, απηύθυνε και χαιρετισμό από το βήμα, στον οποίο μεταξύ άλλων είπε και τα εξής συμβολικά (και καταπληκτικά): «*Το κόμμα σας και πιθανότατα η αυριανή κυβέρνηση θα είναι τυχερή, διότι θα έχει να κάνει με ένα επιχειρηματικό κομμάτι που είναι ενωμένο και έχει ενιαίες θέσεις και προτάσεις*». Σε ό,τι δε αφορά το πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ για τον τουρισμό, δεν βρήκε ψεγάδι: «*Δεν βλέπω πολλές διαφορές σε σχέση με τις δικές μας θέσεις, με εξαίρεση τις θαλάσσιες και αεροπορικές μεταφορές, αλλά πιστεύω στη σύνθεση των απόψεων που μας υποσχέθηκε ο κ. Τσίπρας*».

Ενας μεγαλοκαπιταλιστής, επικεφαλής ενός τεράστιου συγκροτήματος ξενοδοχείων στη Χαλκιδική (και όχι μόνο), που δεν έχει διστάσει να χτίσει βίλες (τις οποίες πούλησε) μέσα σε δάσος και να έρθει σε σύγκρουση με κατοίκους της περιοχής και περιβαλλοντικές οργανώσεις (οι βίλες κρίθηκαν οριστικά παράνομες και καταδικαστές από το ΣτΕ), στο βήμα μιας εκδήλωσης του... αριστερού ΣΥΡΙΖΑ, με το στόμα του να στάζει μέλι για την αυριανή κυβέρνηση! Μην βιαστείτε να μιλήσετε για σουρεαλιστική εικόνα, γιατί πρόκειται για εικόνα απολύτως ρεαλιστική.

Και ο Α. Ανδρεάδης και ο πρόεδρος του Ξενοδοχειακού Επιμελητηρίου Γ. Τσακίρης, που επίσης παρευρέθηκε και μίλησε στην εκδήλωση του ΣΥΡΙΖΑ, δε βρέθηκαν εκεί για να κάνουν δημόσιες σχέσεις. Δεν παίζουν εκτός έδρας οι καπιταλιστές, αν προηγουμένως δεν έχουν διερευνήσει το πλαίσιο της συμμετοχής τους και δεν έχουν πάρει εγγυήσεις για τα συμφέροντά τους. Διαφορετικά, κρατούν αποστάσεις (όταν δε γίνονται επιθετικά εχθρικοί) και δεν προσφέρουν πολιτική στήριξη.

Το 1981, το ΠΑΣΟΚ έγινε δεκτό με μεγάλη επιφύλαξη (αν όχι με εχθρότητα) από την ελληνική μεγαλοαστική τάξη. Μέχρι και γραφικές «διαδηλώσεις κατασρόλας» προσπάθησαν να διοργανώσουν κάποιοι κολωνακιώτικοι κύκλοι. Ήταν βλέπετε το ογκώδες εργατολαϊκό κίνημα στις πλάτες του οποίου βάδιζε το ΠΑΣΟΚ, το οποίο τρόμαζε τους αστούς. Χρειάστηκε να περάσει κάμποσος καιρός για να πειστεί η αστική τάξη ότι το ΠΑΣΟΚ ήταν το κατάλληλο κόμμα την κατάλληλη στιγμή στην εξουσία για να «θάψει» αυτό το απειλητικό κίνημα.

Αντίθετα, με τον ΣΥΡΙΖΑ τα πράγματα είναι καθαρά από την αρχή. Κίνημα δεν υπάρχει, η πείρα του ΠΑΣΟΚ αποτελεί κατάκτηση για την αστική τάξη και ο ΣΥΡΙΖΑ γίνεται αποδεκτός απ' αυτή πριν ακόμη κατακτήσει την εξουσία. Η συμμαχία αυτή τη φορά είναι πρώιμη και όχι όψιμη.

Π.Γ.

Ο τζόγος ταιριάζει στις παραμονές της πρωτοχρονιάς

Αν ο Σαμαράς πήγαινε μέχρι το τέλος με τις «καθαρές λύσεις» (Δήμας ή εκλογές), ούτε πρόεδρο θα έβγαζε ούτε πολιτικό «κομπόδεμα» ενόψει εκλογών θα δημιουργούσε. Οι πάντες θα επικαλούνταν τη δική του αδιαλλαξία και, μετά τις εκλογές που η ΝΔ θα τις χάσει, το Μητσοτακίικο (και όχι μόνο) θα τον έστηνε στον τοίχο, κατηγορώντας τον ότι διέλυσε τη ΝΔ και απαιτώντας την παραίτησή του και την ανάδειξη νέας ηγεσίας. Επρεπε, λοιπόν, να κάνει μια πρόταση η οποία θα βρίσκεται σε αρμονία με όσα υποστήριζε ο αντιπρόεδρος του (τώρα αποδεικνύεται ότι υπήρχε συνεννόηση μεταξύ τους και ότι ο Βενιζέλος έδρασε σαν «λαγός») και με όσα ζητούσαν διάφοροι ανεξάρτητοι βουλευτές, μεταξύ των οποίων και η τριπλέτα της ΔΗΜΑΡ (Τσοούκαλης, Φούντα, Ψύρρας).

Η βερσιόν του Σαμαρά διαφοροποιείται από τα σενάρια που κυκλοφορούσαν σε μερίδα του «μνημονιακού» τύπου μόνο ως προς το σκέλος της «κυβέρνησης εθνικού σκοπού». Ο Σαμαράς θα κρατήσει την πρωθυπουργία και η κυβέρνηση απλώς θα «διευρυνθεί». Όλα τ' άλλα είναι τα ίδια: εκλογή προ-

να την τραβήξει σε εκλογική κάθοδο με το Ποτάμι (η συνεργασία έχει σχεδόν ανακοινωθεί). Δεν χρειάζεται σχόλιο, φυσικά, όπως δεν χρειάζεται σχόλιο ούτε η δήλωση ικανοποίησης του Βενιζέλου. Αυτός ήταν στο κόλπο από την αρχή. Σχόλιο δεν χρειάζονται ούτε οι δηλώσεις ικανοποίησης του Οικονόμου, του Κουράκου και της Ιατρίδη. Θυμηθείτε ότι εμείς συγκαταλέγαμε στην προεδρική πλειοψηφία τον Οικονόμου από την πρώτη ψηφοφορία ακόμη. Γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο ότι ο πραγματικός αριθμός είναι 166, προσθέτοντας στους 160 τους Μελά, Οικονόμου, Κασαπίδη, Γιοβανόπουλο, καθώς και τους δύο «ανανήψαντες» χρυσαυγίτες Μπούκουρα και Αλεξόπουλο.

Για τον ΣΥΡΙΖΑ, φυσικά, δεν ετίθετο ζήτημα συναίνεσης. Εκείνο που ζητά ο Σαμαράς είναι να γίνει ο ΣΥΡΙΖΑ συνυπεύθυνος στην ακολουθούμενη πολιτική, χωρίς να έχει πάρει την κυβέρνηση. Να πάθει, δηλαδή, αυτό που έπαθε ο Σαμαράς το 2011, όταν τον υποχρέωσαν να μπει στην κυβέρνηση Παπαδήμου και μετά είδε κι έπαθε να κερδίσει την πρωτιά στις δεύ-

ομάδα με 10 βουλευτές).

Ο Κουβέλης, φοβούμενος ότι οι τρεις δικοί του θα είναι οι πρώτοι που θα διαρρεύσουν, έσπευσε να εκδώσει μόνος του ανακοίνωση, απορρίπτοντας την πρόταση Σαμαρά. Την κοινοβουλευτική ομάδα και την εκτελεστική γραμματεία τις συγκάλεσε την επόμενη μέρα, έχοντας ήδη δημιουργήσει τετελεσμένα. Περιττεύει, βέβαια, να σχολιάσουμε την ιταμότητά του που έχει το θράσος να μιλά για λύτρωση μέσω εκλογών. Λύτρωση από τι; Από μια πολιτική που αποφασίστηκε όταν ο ίδιος ήταν στην κυβέρνηση και που στα βασικότερα σημεία της συμφωνήθηκε και από τον ίδιο και υλοποιήθηκε και από τους υπουργούς του (κυρίως τον Μανιτάκη που ήταν σε «μνημονιακό» υπουργείο); Μετά την αποχώρηση του Κουβέλη από την τρικομματική κυβέρνηση ελάχιστα πράγματα θεσπίστηκαν. Τα βασικά είχαν ήδη θεσπιστεί με τη συμμετοχή του.

Στη δεύτερη ψηφοφορία το κοντέρ έγραψε 168. Κλήθηκαν όλες οι εφεδρείες. Και οι έξι που εμείς θεωρούσαμε σίγουρους από την πρώτη ψηφοφορία, μαζι και οι δύο πρώην χρυσαυγίτες,

που απουσίασε την προηγουμένη από τη συνεδρίαση των δημαρτίκων οργάνων; Μπορεί να υπολογίζει στην Κόλλια-Τσαρουχά που απουσίασε από την ψηφοφορία και με επιστολή δήλωσε ότι ψηφίζει «παρών»; Αν σ' αυτούς τους τρεις προσθέσουμε Καπερνάρο, Πολυδώρα, Τατσόπουλο και Ανδρουλάκη, χρειάζονται πέντε ακόμη για τους 180, που πρέπει να βρεθούν κυρίως από τους ΑΝΕΛ ή από κάποιους ανεξάρτητους που δε θα έχει «βολέψει» ο ΣΥΡΙΖΑ. Το μόνο βέβαιο είναι πως τις μέρες των γιορτών δε θα ψηθούν μόνο γαλοπούλες και γουρουνόπουλα, αλλά και βουλευτές. Το αποτέλεσμα θα το δείξει η... νεκροψία της 29ης Δεκέμβρη.

Αν ο Σαμαράς επιθυμεί διακαώς να βγάλει πρόεδρο, ίσως επιχειρήσει να διαπραγματευθεί κάτι ακόμη: να αλλάξει τον υποψήφιο πρόεδρο και να φέρει πιο μπροστά το χρόνο των εκλογών. Αυτό θα εξαρτηθεί από το τι θα του ζητήσουν στο παρασκηνακό παζάρι κάποιοι για να έχουν άλλοι να ψηφίσουν στην τρίτη ψηφοφορία. Οι νύχτες μεταξύ 23ης και 28ης Δεκέμβρη είναι σίγουρα γκαστρωμένες.

KONTRA

ΑΘΗΝΑ: Αγαθουπόλεως 65, ΤΚ 112 52, τηλ. 2108675243, fax 2108663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Μπακατσέλου 1 & Εγνατία, τηλ-fax 2310221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

Διευθύνεται από συντακτική επιτροπή

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής: Πέτρος Γιώτης

Εκτύπωση: Εκτύπωση: ΚΛΕΝΙΚ ΕΕ, Σηλιάς 5, Μεταμόρφωση

Γραφτείτε συνδρομητές στην «Κόντρα»

ετήσια συνδρομή 85 €

εξάμηνη συνδρομή 45€

λογαριασμός ΕΤΕ:

10087804638